

HOTĂRÂREA CURȚII (Marea Cameră)

29 martie 2011 *

În cauza C-96/09 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție, introdus la 4 martie 2009,

Anheuser-Busch Inc., cu sediul în Saint Louis (Statele Unite), reprezentată de V. von Bomhard și de B. Goebel, Rechtsanwälte,

recurentă,

celelalte părți în proces fiind:

Budějovický Budvar, národní podnik, cu sediul în České Budějovice (Republica Cehă), reprezentată de F. Fajgenbaum, T. Lachacinski, C. Petsch și S. Sculy-Logotheti, avocați,

reclamantă în primă instanță,

Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI), reprezentat de domnul A. Folliard-Monguiral, în calitate de agent,

pârât în primă instanță,

* Limba de procedură: engleza.

CURTEA (Marea Cameră),

compusă din domnul V. Skouris, președinte, domnii A. Tizzano, J. N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, J.-C. Bonichot (raportor), K. Schiemann și D. Šváby, președinți de cameră, domnul A. Rosas, doamna R. Silva de Lapuerta, domnii E. Levits, U. Löhmus, M. Safjan și doamna M. Berger, judecători,

avocat general: domnul P. Cruz Villalón,
grefier: doamna C. Strömholm, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 2 iunie 2010,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 14 septembrie 2010,

pronunță prezenta

Hotărâre

- ¹ Prin recursul formulat, Anheuser-Busch Inc. (denumită în continuare „Anheuser-Busch”) solicită anularea Hotărârii Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților

Europene din 16 decembrie 2008, Budějovický Budvar/OAPI – Anheuser-Busch (BUD) (T-225/06, T-255/06, T-257/06 și T-309/06, Rep., p. II-3555, denumită în continuare „hotărârea atacată”), prin care Tribunalul a admis acțiunile formulate de Budějovický Budvar, národní podnik (denumită în continuare „Budvar”) împotriva deciziilor Camerei a doua de recurs a Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI) din 14 iunie 2006 (cauza R 234/2005-2) și din 28 iunie 2006 (cauzele R 241/2005-2 și R 802/2004-2), precum și din 1 septembrie 2006 (cauza R 305/2005-2) (denumite în continuare „deciziile în litigiu”) privind procedurile de opoziție referitoare la cererile de înregistrare ca marcă comunitară a semnelui „BUD” depuse de Anheuser-Busch.

Cadrul juridic

Dreptul internațional

- 2) Articolele 1-5 din Aranjamentul de la Lisabona privind protecția denumirilor de origine și înregistrarea internațională a acestora, adoptat la 31 octombrie 1958, revizuit la Stockholm la 14 iulie 1967 și modificat la 28 septembrie 1979 (*Recueil des traités des Nations unies*, vol. 828, nr. 13172, p. 205, denumit în continuare „Aranjamentul de la Lisabona”), prevăd următoarele:

„Articolul 1

- 1) Țările cărora li se aplică prezentul aranjament sunt constituite în Uniune specială în cadrul Uniunii pentru protecția proprietății industriale.

- 2) Acestea se angajează să protejeze, pe teritoriile lor, în condițiile prezentului aranjament, denumirile de origine ale produselor din alte țări ale Uniunii speciale, recunoscute și protejate cu acest titlu în țara de origine și înregistrate la Biroul internațional al proprietății intelectuale [...] prevăzut de Convenția pentru instituirea Organizației Mondiale a Proprietății Intelectuale [OMPI].

Articolul 2

- 1) Prin denumire de origine, în sensul prezentului aranjament, se înțelege denumirea geografică a unei țări, a unei regiuni sau a unei localități, utilizată pentru a desemna un produs originar din acel loc și a cărui calitate sau ale cărui caracteristici sunt în mod exclusiv sau esențial datorate unui anumit mediu geografic, cu factorii săi naturali și umani inerenți.
- 2) Țara de origine este țara al cărei nume sau în care este situată regiunea sau localitatea al cărei nume constituie denumirea de origine care a conferit notorietate produsului.

Articolul 3

Este garantată protecția împotriva oricărei utilizări abuzive sau imitări, chiar dacă este indicată adevărata origine a produsului sau dacă denumirea este utilizată în traducere sau însoțită de expresii precum «gen», «tip», «fel», «imitație» sau altele similare.

Articolul 4

Dispozițiile prezentului aranjament nu exclud în niciun fel protecția existentă deja în favoarea denumirilor de origine în fiecare dintre țările Uniunii speciale în temeiul

altor instrumente internaționale, precum Convenția de la Paris din 20 martie 1883 pentru protecția proprietății industriale și revizuirile sale ulterioare și Aranjamentul de la Madrid din 14 aprilie 1891 privind sancționarea indicațiilor de proveniență false sau înșelătoare aplicate pe produse și revizuirile sale ulterioare, sau în temeiul legislației naționale ori al jurisprudenței.

Articolul 5

- 1) Înregistrarea denumirilor de origine se efectuează la Biroul internațional, la cererea administrațiilor țărilor Uniunii speciale, în numele persoanelor fizice sau juridice, publice sau private, titulare ale dreptului de utilizare a acestor denumiri potrivit legislației naționale.

- 2) Biroul internațional notifică fără întârziere înregistrările către administrațiile diverselor țări ale Uniunii speciale și le publică într-un repertoriu periodic.

- 3) Administrațiile statelor pot declara că nu pot asigura protecția unei denumiri de origine a cărei înregistrare le-a fost notificată, cu condiția ca declarația să fie notificată Biroului internațional, cu indicarea motivelor, în termen de un an de la primirea notificării înregistrării, și fără ca această declarație să poată aduce prejudiciu, în țara în cauză, celorlalte forme de protecție a denumirii pe care le-ar putea pretinde titularul acesteia, conform articolului 4 de mai sus.

[...]"

- 3 Normele 9 și 16 din Regulamentul de punere în aplicare a Aranjamentului de la Lisabona, în forma în care a intrat în vigoare la 1 aprilie 2002, prevăd cele ce urmează:

„Norma 9

Declarația de refuz

- 1) Orice declarație de refuz este notificată Biroului internațional de către administrația competentă a țării contractante pentru care este emis refuzul și trebuie să fie semnată de către această administrație.

[...]

Norma 16

Invalidarea

- 1) În cazul în care efectele unei înregistrări internaționale sunt invalidate într-o țară contractantă și invalidarea nu mai poate face obiectul niciunei căi de atac, invalidarea menționată trebuie să fie notificată Biroului internațional de către administrația competentă a acestei țări contractante [...]

[...]”

- 4 La 10 martie 1975, denumirea de origine „bud” a fost înregistrată la OMPI sub nr. 598, pentru bere, în temeiul Aranjamentului de la Lisabona.

Tratatele bilaterale

Convenția bilaterală

- 5 La 11 iunie 1976, Republica Austria și Republica Socialistă Cehoslovacă au încheiat un tratat privind protecția indicațiilor de proveniență, a denumirilor de origine și a altor denumiri care indică proveniența produselor agricole și industriale (denumită în continuare „convenția bilaterală”).
- 6 După aprobare și ratificare, convenția bilaterală a fost publicată în *Bundesgesetzblatt für die Republik Österreich* din 19 februarie 1981 (BGBl. 75/1981). În conformitate cu articolul 16 alineatul 2 din aceasta, convenția bilaterală a intrat în vigoare la 26 februarie 1981 pentru o perioadă nedeterminată.
- 7 Articolul 1 din convenția bilaterală prevede:

„Fiecare dintre statele contractante se angajează să ia toate măsurile necesare pentru a proteja în mod eficace împotriva concurenței neloiale în comerț indicațiile de proveniență, denumirile de origine și alte denumiri ce indică proveniența produselor agricole și industriale care aparțin categoriilor avute în vedere la articolul 5 și care sunt precizate în acordul prevăzut la articolul 6, precum și numele și ilustrațiile menționate la articolele 3, 4 și 8 alineatul 2.”

- 8 Potrivit articolului 2 din convenția bilaterală:

„Prin indicații de proveniență, denumiri de origine și alte denumiri care indică proveniența, în sensul prezentului tratat, se înțeleg toate indicațiile care se raportează direct sau indirect la proveniența unui produs. O astfel de indicație este constituită în general dintr-o denumire geografică. Totuși, aceasta poate fi constituită și din alte mențiuni, dacă mediile interesate din țara de origine văd în aceste mențiuni o indicație a țării de producție, în raport cu produsul astfel denumit. Respectivul denumiri pot conține, în afară de indicația unui teritoriu de proveniență determinat geografic, mențiuni referitoare la calitatea produsului vizat. Aceste proprietăți particulare ale produselor reprezintă exclusiv sau în principal consecința influențelor geografice sau umane.”

- 9 Articolul 3 alineatul 1 din convenția bilaterală prevede:

„[...] denumirile cehoslovace enumerate în acordul încheiat în temeiul articolului 6 sunt rezervate în Republica Austria exclusiv pentru produsele cehoslovace.”

- 10 Articolul 5 alineatul 1 punctul B 2 din convenția bilaterală menționează berea printre categoriile de produse cehe vizate de protecția instituită prin această convenție.

- 11 Potrivit articolului 6 din convenția bilaterală:

„Denumirile privind produse pentru care se aplică condițiile din articolul 2 și din articolul 5, care sunt protejate prin tratat și care, prin urmare, nu sunt denumiri generice, urmează a fi enumerate în cadrul unui acord care va fi încheiat între guvernele celor două state contractante.”

Acordul bilateral

- 12 Conform articolului 6 din convenția bilaterală, la 7 iunie 1979 a fost încheiat un acord cu privire la aplicarea acestei convenții (denumit în continuare „acordul bilateral” și, împreună cu convenția bilaterală, „tratatele bilaterale în cauză”).
- 13 Anexa B la acordul bilateral prevede:

„Denumirile cehoslovace pentru produse agricole și industriale

[...]

B Alimentație și agricultură (cu excepția vinului)

[...]

2. Bere

Republica Socialistă Cehă

[...]

Bud

[...]”

Dreptul Uniunii

- 14 Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară (JO 1994, L 11, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 146) a fost abrogat și înlocuit de Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca comunitară (JO L 78, p. 1). Cu toate acestea, în prezentul litigiu, rămâne aplicabil Regulamentul nr. 40/94, în versiunea care rezultă din Regulamentul (CE) nr. 422/2004 al Consiliului din 19 februarie 2004 (JO L 70, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 2, p. 27, denumit în continuare „Regulamentul nr. 40/94”).
- 15 Articolul 8 din Regulamentul nr. 40/94, intitulat „Motive relative de refuz”, prevede la alineatul (4):

„În cazul opoziției titularului unei mărci neînregistrate sau al unui alt semn utilizat în comerț cu un domeniu de aplicare care depășește domeniul local, marca solicitată este refuzată la înregistrare, atunci când și în măsura în care, în conformitate cu legislația comunitară sau cu legislația statului membru care este aplicabilă acestui semn:

- (a) au fost dobândite drepturi pentru acest semn înaintea datei de depunere a cererii de înregistrare a mărcii comunitare sau, dacă este cazul, înaintea datei priorității invocate în sprijinul cererii de înregistrare a mărcii comunitare;
- (b) acest semn conferă titularului dreptul de a interzice utilizarea unei mărci mai recente.”

16 Articolul 43 alineatele (2) și (3) din același regulament prevede:

„(2) La cererea solicitantului, titularul unei mărci comunitare anterioare care a formulat opoziția aduce dovada că, în decursul a cinci ani ce preced publicarea cererii de înregistrare a mărcii comunitare, marca comunitară anterioară a făcut obiectul unei utilizări cu bună-credință [a se citi «utilizări serioase»] în cadrul Comunității pentru produsele sau serviciile pentru care a fost înregistrată și pe care se întemeiază opoziția sau că există motive întemeiate pentru neutilizare, deoarece la data respectivă marca anterioară fusese înregistrată cu cel puțin cinci ani în urmă. În absența unei astfel de dovezi, opoziția se respinge. În cazul în care marca comunitară anterioară nu a fost utilizată decât pentru o parte dintre produsele sau serviciile pentru care a fost înregistrată, aceasta nu se consideră înregistrată, în sensul examinării opoziției, decât pentru acea parte de produse sau servicii.

(3) Alineatul (2) se aplică mărcilor naționale anterioare menționate la articolul 8 alineatul (2) litera (a), înțelegându-se că utilizarea lor în cadrul Comunității se înlocuiește cu utilizarea lor în statul membru în care marca națională anterioară este protejată.”

17 Potrivit articolului 74 alineatul (1) din Regulamentul nr. 40/94:

„În cursul procedurii, Oficiul procedează la examinarea din oficiu a faptelor; cu toate acestea, în cazul unei proceduri privind motivele relative de respingere a înregistrării, examinarea este limitată la motivele invocate și la cererile introduse de părți.”

Istoricul cauzei

- 18 Istoricul cauzei care s-a aflat pe rolul Tribunalului, astfel cum rezultă din hotărârea atacată, poate fi rezumat după cum urmează.
- 19 La 1 aprilie 1996, la 28 iulie 1999, la 11 aprilie 2000 și, respectiv, la 4 iulie 2000, Anheuser-Busch a formulat la OAPI patru cereri de înregistrare ca marcă comunitară a mărcii figurative și verbale BUD pentru anumite tipuri de produse, printre care berea, din clasele 16, 21, 25, 32, 33, 35, 38, 41 și 42 din Aranjamentul de la Nisa privind clasificarea internațională a produselor și serviciilor în vederea înregistrării mărcilor, din 15 iunie 1957, cu revizuirile și modificările ulterioare.
- 20 La 5 martie 1999, la 1 august 2000, la 22 mai 2001 și la 5 iunie 2001, Budvar a formulat opoziții în temeiul articolului 42 din Regulamentul nr. 40/94 cu privire la toate produsele menționate în cererile de înregistrare.
- 21 În susținerea opozițiilor formulate, Budvar a invocat, în primul rând, în temeiul articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94, existența unei mărci anterioare, respectiv marca figurativă internațională Bud (nr. 361 566), înregistrată pentru bere, în vigoare în Austria, în Benelux și în Italia.
- 22 Budvar a invocat, în al doilea rând, în temeiul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94, existența denumirii de origine „bud”, astfel cum este protejată, pe de o parte, în Franța, în Italia și în Portugalia, în temeiul Aranjamentului de la Lisabona, și, pe de altă parte, în Austria, în temeiul tratatelor bilaterale în cauză.

- 23 Prin decizia din 16 iulie 2004, divizia de opoziție a OAPI a admis opoziția formulată împotriva înregistrării mărcii solicitate în ceea ce privește „serviciile de restaurante, baruri și puburi” (clasa 42), vizate în cererea de înregistrare din 4 iulie 2000, apreciind, în special, că Budvar dovedise că avea un drept asupra denumirii de origine „bud” în Franța, în Italia și în Portugalia.
- 24 Prin deciziile din 23 decembrie 2004 și din 26 ianuarie 2005, divizia de opoziție a respins opozițiile formulate împotriva înregistrării mărcilor care au făcut obiectul celorlalte trei cereri de înregistrare, considerând, în esență, că nu s-a dovedit că, în ceea ce privește Franța, Italia, Austria și Portugalia, denumirea de origine „bud” era un semn utilizat în comerț cu un domeniu de aplicare care depășește domeniul local.
- 25 Pentru a ajunge la această concluzie, divizia de opoziție a considerat că trebuiau aplicate aceleași criterii ca cele prevăzute la articolul 43 alineatul (2) din Regulamentul nr. 40/94 coroborat cu norma 22 alineatele (2) și (3) din Regulamentul (CE) nr. 2868/95 al Comisiei din 13 decembrie 1995 de punere în aplicare a Regulamentului nr. 40/94 (JO L 303, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 189), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 1041/2005 al Comisiei din 29 iunie 2005 (JO L 172, p. 4, Ediție specială, 17/vol. 2, p. 71, denumit în continuare „Regulamentul nr. 2868/95”), aceste criterii privind dovada „utilizării serioase” a mărcilor anterioare pe care se întemeiază o opoziție.
- 26 În consecință, Budvar a introdus trei recursuri împotriva deciziilor diviziei de opoziție ale OAPI din 23 decembrie 2004 și din 26 ianuarie 2005, precum și împotriva deciziei din 16 iulie 2004 pronunțate de aceeași divizie, întrucât aceasta a respins opoziția în ceea ce privește celelalte servicii cuprinse în clasele 35, 38, 41 și 42.
- 27 Referitor la Anheuser-Busch, aceasta a formulat o acțiune împotriva deciziei diviziei de opoziție a OAPI din 16 iulie 2004, întrucât aceasta a admis în parte opoziția formulată de Budvar.

- 28 Prin deciziile pronunțate la 14 iunie 2006, la 28 iunie 2006 și la 1 septembrie 2006, Camera a doua de recurs a OAPI a respins căile de atac introduse de Budvar împotriva deciziilor diviziei de opoziție a OAPI din 23 decembrie 2004 și din 26 ianuarie 2005. Printr-o decizie pronunțată la 28 iunie 2006, camera de recurs a admis calea de atac introdusă de Anheuser-Busch împotriva deciziei diviziei de opoziție a OAPI din 16 iulie 2004 și a respins în totalitate opoziția formulată de Budvar.
- 29 În deciziile în litigiu, camera de recurs a arătat, în primul rând, că Budvar părea că nu se mai referă la marca figurativă internațională nr. 361 566 în susținerea opozițiilor sale, ci numai la denumirea de origine „bud”.
- 30 În al doilea rând, camera de recurs a considerat, în esență, că era dificil de conceput că semnul „BUD” poate fi considerat denumire de origine sau chiar indicație indirectă de proveniență geografică. Camera de recurs a concluzionat că o opoziție nu putea fi admisă, în temeiul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94, pe baza unui drept prezentat ca o denumire de origine, dar care, în realitate, nu reprezenta o astfel de denumire.
- 31 În al treilea rând, aplicând, prin analogie, dispozițiile articolului 43 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 40/94 și pe cele ale normei 22 din Regulamentul nr. 2868/95, camera de recurs a considerat că dovezile furnizate de Budvar, cu privire la utilizarea denumirii de origine „bud” în Franța, în Italia, în Austria și în Portugalia, erau insuficiente.
- 32 În ultimul rând, camera de recurs a considerat că opoziția trebuia respinsă, de asemenea, pentru motivul că Budvar nu a demonstrat că denumirea de origine în cauză îi acorda dreptul de a interzice utilizarea ca marcă a termenului „bud” în Franța sau în Austria.

Procedura în fața Tribunalului și hotărârea atacată

- 33 Prin cererile introductive depuse la grefa Tribunalului la 26 august 2006 (cauza T-225/06), la 15 septembrie 2006 (cauza T-255/06 și T-257/06) și la 14 noiembrie 2006 (cauza T-309/06), Budvar a formulat la Tribunal acțiuni având ca obiect anularea deciziilor în litigiu.
- 34 Budvar invoca în esență un motiv unic întemeiat pe articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94 care cuprinde două aspecte.
- 35 Prin intermediul primului aspect, Budvar a readus în discuție concluzia camerei de recurs potrivit căreia semnul „BUD” nu ar putea fi considerat denumire de origine. Prin intermediul celui de al doilea aspect, Budvar a contestat aprecierea camerei de recurs, potrivit căreia condițiile din articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94 nu ar fi îndeplinite în speță.
- 36 În ceea ce privește primul aspect al motivului menționat, Tribunalul a arătat, la punctul 82 din hotărârea atacată, că trebuie să se facă distincție, în vederea examinării deciziilor în litigiu, între denumirea de origine „bud”, înregistrată în temeiul Aranjamentului de la Lisabona, și denumirea „bud”, protejată în baza convenției bilaterale.
- 37 În primul rând, în ceea ce privește denumirea de origine „bud”, înregistrată în temeiul Aranjamentului de la Lisabona, Tribunalul a statuat mai întâi următoarele la punctul 87 din hotărârea atacată:

„În speță, denumirea de origine «bud» (nr. 598) a fost înregistrată la 10 martie 1975. Franța nu a declarat că nu poate asigura protecția denumirii de origine respective în termen de un an de la primirea notificării înregistrării. Pe de altă parte, la momentul

adoptării deciziilor [în litigiu], efectele denumirii de origine în cauză fuseseră anulate prin Hotărârea pronunțată de tribunal de grande instance de Strasbourg [Franța] din 30 iunie 2004. Totuși, astfel cum reiese din înscrisurile prezentate cu ocazia dezbatărilor, Budvar a atacat această hotărâre cu apel, acest apel având efect suspensiv de executare. Rezultă că, la momentul adoptării deciziilor [în litigiu], efectele denumirii de origine în cauză nu fuseseră anulate în Franța printr-o decizie care nu poate face obiectul unei căi de atac.”

- 38 În continuare, Tribunalul a amintit, la punctul 88 din hotărârea atacată, jurisprudența sa, potrivit căreia dreptul Uniunii în materie de mărci nesubstituindu-se dreptului mărcilor din statele membre, validitatea unei mărci naționale nu poate fi readusă în discuție în cadrul unei proceduri de înregistrare a unei mărci comunitare.
- 39 Tribunalul a dedus, la punctul 89 din hotărârea menționată, că sistemul creat prin Regulamentul nr. 40/94 presupune luarea în considerare de către OAPI a existenței unor drepturi anterioare protejate la nivel național.
- 40 La punctul 90 din hotărârea atacată, Tribunalul a concluzionat astfel:

„Întrucât în Franța efectele denumirii de origine «bud» nu au fost anulate definitiv, camera de recurs trebuia să țină seama, în temeiul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94, de legislația națională pertinentă și de înregistrarea efectuată în temeiul Aranjamentului de la Lisabona, fără a putea readuce în discuție faptul că dreptul anterior invocat constituia o «denumire de origine».”

- 41 În sfârșit, la punctul 91 din hotărârea atacată, Tribunalul a adăugat că, în cazul în care camera de recurs avea îndoieli serioase cu privire la calificarea drept „denumire de origine” a dreptului anterior și, prin urmare, cu privire la protecția care trebuia acordată acestuia în temeiul legislației naționale invocate, cu toate că această întrebare făcea tocmai obiectul unei proceduri jurisdicționale în Franța, în temeiul normei 20 alineatul (7) litera (c) din Regulamentul nr. 2868/95, acest organ avea posibilitatea de a suspenda procedura de opoziție în așteptarea unei hotărâri definitive în această privință.
- 42 În consecință, Tribunalul a statuat, la punctul 92 din hotărârea atacată, că articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94 fusese încălcat de camera de recurs atunci când aceasta a apreciat, mai întâi, că dreptul anterior invocat, înregistrat în temeiul Aranjamentului de la Lisabona, nu era o „denumire de origine”, în continuare, că problema dacă semnul „BUD” era tratat ca denumire de origine protejată, în special în Franța, are o „importanță secundară” și, în sfârșit, atunci când a concluzionat că o opoziție nu putea fi admisă în acest temei.
- 43 În al doilea rând, în ceea ce privește denumirea „bud” protejată în temeiul tratatelor bilaterale în cauză, Tribunalul a arătat, la punctul 93 din hotărârea atacată, că nu rezulta din tratatele menționate că indicația „BUD” ar fi fost desemnată în mod special drept „denumire de origine”.
- 44 La punctul 94 din decizia atacată, Tribunalul a considerat că rezulta din articolul 2 din convenția bilaterală că aceasta se baza pe o definiție mai largă decât cea reținută de camera de recurs, întrucât este suficient ca indicațiile sau denumirile vizate să se raporteze direct sau indirect la proveniența unui produs pentru a putea fi enumerate în acordul bilateral și pentru a beneficia, în acest temei, de protecția conferită prin convenția menționată.

- 45 În această privință, Tribunalul a statuat, la punctul 95 din hotărârea atacată, că au fost săvârșite două erori de către camera de recurs, prima constând în faptul că a considerat în mod nejustificat că denumirea „BUD” era protejată în mod specific ca „denumire de origine” în temeiul tratatelor bilaterale în cauză și a doua constând în faptul că, în orice caz, aceasta a aplicat o definiție a „denumirii de origine” care nu corespunde definiției indicațiilor protejate în temeiul acelorași tratate.
- 46 În continuare, Tribunalul a statuat, la punctul 96 din hotărârea atacată, că faptul că Budvar a putut prezenta dreptul invocat ca fiind o „denumire de origine” nu împiedica realizarea de către camera de recurs a unei aprecieri complete a faptelor și a înscrisurilor prezentate, din moment ce limitarea cadrului factual al analizei efectuate de OAPI nu exclude luarea în considerare, pe lângă faptele prezentate expres de părți în cursul procedurii de opoziție, a faptelor notorii, respectiv a faptelor care pot fi cunoscute de orice persoană sau care pot fi cunoscute din surse general accesibile.
- 47 Din aceasta, Tribunalul a concluzionat, la punctul 97 din hotărârea atacată, că articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94 a fost încălcat de camera de recurs atunci când aceasta a apreciat, mai întâi, că dreptul anterior invocat, protejat în temeiul convenției bilaterale, nu era o „denumire de origine”, potrivit definiției reținute de camera de recurs, în continuare, că problema dacă semnul „BUD” era tratat ca denumire de origine protejată, în special în Austria, are „o importanță secundară” și, în sfârșit, atunci când a concluzionat că o opoziție nu putea fi admisă în acest temei.
- 48 La punctul 98 din hotărârea menționată, Tribunalul a arătat că, în plus, în Austria, tratatele bilaterale în cauză își produc încă efectele cu scopul de a proteja denumirea „bud”, întemeindu-se, în special, pe considerentul potrivit căruia litigiile în curs în Austria nu s-au finalizat prin pronunțarea unei hotărâri judecătorești definitive. Pentru aceste motive, Tribunalul a statuat că, în speță, camera de recurs trebuia să țină seama, în temeiul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94, de dreptul

anterior invocat de Budvar, fără a putea readuce în discuție însăși calificarea respectivului drept.

- 49 În consecință, la punctul 99 din hotărârea atacată, Tribunalul a admis primul aspect al motivului unic întemeiat pe încălcarea articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94.
- 50 În ceea ce privește al doilea aspect din acest motiv, referitor la aplicarea condițiilor prevăzute la articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94, Tribunalul a examinat obiecțiunea referitoare la condițiile privind utilizarea în comerț a unui semn cu un domeniu de aplicare care depășește domeniul local.
- 51 În primul rând, în ceea ce privește condiția privind utilizarea semnului „BUD” în comerț, Tribunalul a amintit, mai întâi, la punctul 160 din hotărârea atacată, că, în deciziile în litigiu, camera de recurs aplicase, prin analogie, articolul 43 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 40/94 și cerința privind dovedirea unei utilizări „serioase” a dreptului anterior prevăzută la acest alineat (2).
- 52 La punctul 163 din hotărârea atacată, Tribunalul a statuat, în continuare, că scopurile și condițiile aflate în legătură cu dovada utilizării serioase a mărcii anterioare diferă de cele referitoare la dovada utilizării în comerț a semnului avut în vedere la articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94, în special atunci când este vorba, precum în prezenta cauză, de o denumire de origine înregistrată în temeiul Aranjamentului de la Lisabona sau de o denumire protejată în temeiul tratatelor bilaterale în cauză.

53 În această privință, Tribunalul a constatat la punctele 164-167 din hotărârea atacată că:

- articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94 nu vizează utilizarea „serioasă” a semnului invocat în susținerea opoziției;

- în contextul articolului 9 alineatul (1) din Regulamentul nr. 40/94, precum și al articolului 5 alineatul (1) și al articolului 6 alineatul (1) din Prima directivă 89/104/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1988 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci (JO 1989, L 40, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 92), Curtea și Tribunalul au considerat în mod constant că utilizarea unui semn are loc „în comerț” atunci când aceasta are loc în contextul unei activități comerciale care vizează un avantaj economic, și nu în domeniul privat (a se vedea în special Hotărârea Curții din 12 noiembrie 2002, Arsenal Football Club, C-206/01, Rec., p. I-10273, punctul 40);

- aplicarea prin analogie a dispozițiilor articolului 43 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 40/94 ar echivala cu aplicarea cu privire la semnele avute în vedere prin articolul 8 alineatul (4) a unor condiții legate în mod specific de mărci și de întinderea protecției de care beneficiază mărcile. Această ultimă dispoziție cuprinde, pe de altă parte, cerința suplimentară, care nu este prevăzută la articolul 8 alineatul (1) litera (b) din același regulament, privind proba că semnul conferă dreptul, potrivit dreptului statului membru în cauză, de a interzice utilizarea unei mărci mai recente;

- această aplicare prin analogie a articolului 43 alineatele (2) și (3) menționat anterior a determinat camera de recurs să nu analizeze decât utilizarea semnului în cauză în Franța, în Italia, în Austria și în Portugalia separat, respectiv pentru fiecare dintre teritoriile în care denumirea „bud” se bucură de protecție, potrivit Budvar, și, în consecință, să nu țină seama de elementele de probă prezentate de Budvar în ceea ce privește denumirile în cauză în Benelux, în Spania și în Regatul

Unit. Or, potrivit Tribunalului, întrucât nu reiese din articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94 că semnele precum cele în cauză trebuie să facă obiectul unei utilizări pe teritoriul a cărui legislație este invocată în susținerea protecției respectivului semn, acestea pot face obiectul unei protecții pe un teritoriu specific chiar dacă nu au făcut obiectul unei utilizări pe acest teritoriu.

54 În sfârșit, având în vedere aceste elemente, Tribunalul a statuat, la punctul 168 din hotărârea atacată, că respectiva cameră de recurs a săvârșit o eroare de drept atunci când a decis să aplice, prin analogie, dispozițiile dreptului Uniunii referitoare la utilizarea „serioasă” a mărcii anterioare. Potrivit Tribunalului, camera de recurs ar fi trebuit să verifice dacă elementele prezentate de Budvar în cursul procedurii administrative reflectau utilizarea semnului în cauză în contextul unei activități comerciale prin care se urmărea un avantaj economic, și nu în domeniul privat, indiferent de teritoriul vizat prin această utilizare.

55 Totuși, la același punct 168, Tribunalul a adăugat că eroarea de metodologie săvârșită de camera de recurs nu ar putea însă justifica anularea deciziilor în litigiu decât dacă Budvar ar fi dovedit că semnele în cauză erau utilizate în comerț.

56 În această privință, la punctul 169 din hotărârea atacată, Tribunalul a subliniat că nu rezultă din articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94 că persoana care a formulat opoziția trebuie să demonstreze că semnul în cauză a fost utilizat anterior cererii de înregistrare a mărcii comunitare, ci că cel mult, asemănător cerințelor în cazul mărcilor anterioare și pentru a se evita utilizări ale dreptului anterior provocate numai de o procedură de opoziție, se poate solicita ca semnul în cauză să fi fost utilizat anterior publicării cererii de înregistrare a mărcilor în *Buletinul mărcilor comunitare*.

- 57 La punctele 170-172 din hotărârea atacată, Tribunalul a analizat documentele prezentate de Budvar și, după ce a constatat că acestea se referă la o utilizare a semnului anterior publicării cererii de înregistrare a mărcii în cauză, a concluzionat, la punctul 173 din aceeași hotărâre, că documentele puteau demonstra, sub rezerva valorii lor probante, că semnul în cauză era „utilizat” în comerț.
- 58 Cu privire la fond, la punctul 175 din hotărârea atacată, Tribunalul a statuat că, asemenea unei mărci, o mențiune prin care se urmărește să se precizeze proveniența geografică a unui produs poate fi utilizată în comerț, fără ca acest lucru să însemne totuși că denumirea vizată ar fi utilizată „ca marcă” și că, în consecință, aceasta și-ar pierde funcția principală.
- 59 În plus, Tribunalul a considerat, la punctul 176 din hotărârea atacată, că valoarea probantă a documentelor aferente livrărilor efectuate cu titlu gratuit nu putea fi pusă în discuție din moment ce acestea au putut fi realizate în contextul unei activități comerciale prin care se urmărea un avantaj economic, respectiv dobândirea de noi debușee.
- 60 În consecință, la punctul 178 din hotărârea atacată, Tribunalul a admis motivul invocat de Budvar privind condiția referitoare la utilizarea semnului în cauză în comerț, astfel cum se prevede la articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94.
- 61 În al doilea rând, în ceea ce privește condiția referitoare la domeniul de aplicare al semnului în cauză, Tribunalul a amintit, la punctul 179 din hotărârea atacată, că s-a considerat de camera de recurs că dovada utilizării în Franța era insuficientă pentru a demonstra existența unui drept cu un domeniu de aplicare care depășește domeniul local.

- 62 În această privință, Tribunalul a statuat, la punctele 180 și 181 din hotărârea atacată, că respectiva cameră de recurs a săvârșit de asemenea o eroare de drept în măsura în care condiția menționată viza domeniul de aplicare al semnului în cauză, și anume întinderea geografică a protecției acestuia, iar nu întinderea utilizării lui. Cu privire la acest aspect, Tribunalul a reținut că drepturile anterioare în cauză au un domeniu de aplicare care depășește domeniul local, având în vedere faptul că protecția acestora, în temeiul Aranjamentului de la Lisabona și al tratatelor bilaterale în cauză, se întinde dincolo de teritoriul lor de origine.
- 63 Tribunalul a concluzionat, la punctul 182 din hotărârea atacată, că prima obiecțiune a celui de al doilea aspect al motivului unic era întemeiată.
- 64 În ceea ce privește a doua obiecțiune a celui de al doilea aspect al motivului unic, referitoare la problema dacă Budvar a făcut dovada că semnele în cauză îi confereau dreptul de a interzice utilizarea unei mărci mai recente în sensul articolului 8 alineatul (4) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94, Tribunalul a statuat, la punctul 185 din hotărârea atacată, că, ținând seama și de articolul 74 din același regulament, sarcina probei îi revine persoanei care a formulat opoziția.
- 65 În ceea ce privește drepturile naționale invocate de Budvar în susținerea opoziției formulate prin care se urmărește să se dovedească existența unui drept de a interzice utilizarea termenului „BUD”, ca marcă, în Franța sau în Austria, Tribunalul a statuat, în primul rând, la punctul 192 din hotărârea atacată, că, pentru a-și fundamenta concluzia că Budvar nu dovedise că semnul în cauză îi conferea dreptul de a interzice utilizarea unei mărci mai recente, camera de recurs nu se putea întemeia numai pe anumite hotărâri judecătorești pronunțate în aceste state membre, întrucât niciuna dintre aceste hotărâri nu dobândise autoritate de lucru judecat.
- 66 La același punct 192, Tribunalul a adăugat că, pentru a verifica dacă proba menționată a fost prezentată, camera de recurs ar fi trebuit să țină seama și de dispozițiile din

legislația națională invocate de Budvar, inclusiv de Aranjamentul de la Lisabona și de convenția bilaterală, și, în special, în ce privește Franța, de mai multe dispoziții din Codul rural, din Codul privind protecția consumatorilor, precum și din Codul proprietății intelectuale și, în ce privește Austria, de temeiul juridic precum cel care figurează în acțiunile introduse de Budvar în temeiul dreptului național invocat, mai precis de articolul 9 din convenția bilaterală și de dispozițiile legislației austriece privind mărcile și concurența neloială.

67 În al doilea rând, în ceea ce privește Austria, Tribunalul a amintit, la punctul 193 din hotărârea atacată, că respectiva cameră de recurs a arătat că Hotărârea pronunțată de Oberlandesgericht Wien (Austria) la 21 aprilie 2005 reținea că termenul „bud” nu era un nume de loc și consumatorii cehi nu îl percepeau ca desemnând o bere din orașul Česke Budějovice și că, potrivit camerei menționate, această hotărâre se întemeia pe constatări de fapt, a căror revizuire de către o instanță de ultim grad ar fi puțin probabilă.

68 Or, Tribunalul a constatat, la același punct 193, că rezulta din înscrisurile prezentate cu ocazia dezbaterilor că hotărârea menționată pronunțată de Oberlandesgericht Wien a fost casată de Oberster Gerichtshof (Austria) printr-o hotărâre pronunțată la 29 noiembrie 2005, respectiv anterior adoptării deciziilor în litigiu, întrucât doar a constatat că denumirea „BUD” nu era asociată în Republica Cehă cu nicio regiune sau localitate specifică, în timp ce trebuia verificat dacă consumatorii cehi interpretează această denumire, care se referă la bere, drept indicație a unui loc sau a unei regiuni.

69 În această privință, Tribunalul statuat, la același punct 193, că, ținând seama de faptul că, în replica sa din fața camerei de recurs, Budvar furnizase o copie a recursului său la Oberster Gerichtshof, camera de recurs putea să solicite informații de la părți sau să se informeze prin orice alt mijloc în legătură cu rezultatul procedurii desfășurate în fața acestei instanțe naționale.

- 70 Cu privire la acest aspect, Tribunalul a amintit, tot la punctul 193 din hotărârea atacată, că OAPI trebuie să se informeze din oficiu, prin mijloacele pe care le consideră utile în acest scop, cu privire la legislația națională a statului membru în cauză, dacă astfel de informații sunt necesare pentru aprecierea condițiilor de aplicare a unui motiv de refuz al înregistrării în cauză și, în special, în ceea ce privește realitatea faptelor susținute sau forța probantă a înscrisurilor prezentate. Potrivit Tribunalului, limitarea cadrului factual al analizei efectuate de OAPI nu exclude astfel luarea în considerare, pe lângă faptele prezentate explicit de părți în cursul procedurii de opoziție, a faptelor notorii, respectiv a faptelor care pot fi cunoscute de orice persoană sau care pot fi cunoscute din surse general accesibile.
- 71 În al treilea rând, referitor la Franța, Tribunalul a statuat, la punctul 195 din hotărârea atacată, că, spre deosebire de ceea ce a decis camera de recurs, nu reiese din articolul 8 alineatul (4) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94 că persoana care a formulat opoziția trebuie să demonstreze că a putut interzice efectiv utilizarea unei mărci mai recente, fapt pe care Budvar nu putuse să îl demonstreze, ci că trebuie numai să dovedească faptul că acesta dispune de un astfel de drept.
- 72 La punctul 196 din hotărârea atacată, Tribunalul a adăugat că, spre deosebire de cele indicate de camera de recurs, denumirea de origine „bud”, înregistrată în temeiul Aranjamentului de la Lisabona, nu fusese declarată nulă prin hotărârea pronunțată de tribunal de grande instance de Strasbourg la 30 iunie 2004, întrucât aceasta arată în mod clar că declararea nulității privește numai „efectele” denumirii de origine „bud” pe teritoriul francez, în conformitate cu dispozițiile pertinente din aranjamentul menționat. De asemenea, Tribunalul a amintit că respectiva hotărâre a făcut obiectul unui apel și că aceasta are un efect suspensiv de executare.
- 73 Tribunalul a statuat, la punctul 199 din hotărârea atacată, că a fost săvârșită o eroare de către camera de recurs atunci când aceasta nu a ținut seama de toate elementele de fapt și de drept pertinente pentru a determina dacă, în temeiul articolului 8 alineatul (4) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94, legislația statului membru în cauză conferea Budvar dreptul de a interzice utilizarea unei mărci mai recente.

- 74 La punctul 201 din hotărârea atacată, Tribunalul a concluzionat că al doilea aspect al motivului unic trebuie considerat, așadar, fondat și, în consecință, acesta a admis motivul unic și acțiunea în totalitate.
- 75 În consecință, Tribunalul a anulat deciziile în litigiu la punctul 202 din hotărârea atacată.

Procedura în fața Curții și concluziile părților

- 76 Prin recursul formulat, Anheuser-Busch solicită Curții:
- anularea hotărârii atacate, cu excepția punctului 1 din dispozitiv;
 - în principal, pronunțarea definitivă asupra cauzei, respingând acțiunea introdusă în primă instanță sau, cu titlu subsidiar, trimiterea cauzei Tribunalului spre judecare și
 - obligarea Budvar la plata cheltuielilor de judecată.

- 77 Budvar solicită Curții:

- respingerea recursului și

— obligarea Anheuser-Busch la plata cheltuielilor de judecată.

78 OAPI solicită Curții:

— anularea hotărârii atacate și

— obligarea Budvar la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la recurs

79 În susținerea recursului formulat, Anheuser-Busch invocă două motive. Primul motiv, care este structurat pe trei aspecte, se întemeiază pe încălcarea articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94. Al doilea motiv este întemeiat pe încălcarea dispozițiilor coroborate ale articolului 8 alineatul (4) și ale articolului 74 alineatul (1) din același regulament.

80 OAPI declară că susține recursul și invocă două motive întemeiate pe încălcarea articolului 8 alineatul (4) și, respectiv, a articolului 74 alineatul (1) din regulamentul menționat.

Cu privire la primul motiv întemeiat pe o încălcare a articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94

Cu privire la primul aspect al primului motiv

— Argumentele părților

- ⁸¹ Prin intermediul primului aspect al primului motiv, Anheuser-Busch afirmă că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept considerând că respectiva cameră de recurs nu avea competența de a stabili dacă Budvar a făcut dovada validității drepturilor anterioare pe care aceasta le-a invocat în temeiul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94, chiar dacă acest fapt putea fi pus în mod serios la îndoială.
- ⁸² În cadrul procedurii de opoziție întemeiate pe „drepturi” în sensul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94, OAPI ar trebui să determine dacă aceste drepturi există în realitate, dacă sunt aplicabile și dacă pot fi invocate împotriva cererii de înregistrare a mărcii vizate, ceea ce camera de recurs ar fi făcut în mod întemeiat.
- ⁸³ De altfel, sarcina probei privind îndeplinirea acestor condiții ar reveni persoanei care a formulat opoziția, astfel cum ar confirma articolul 43 alineatul (5) și articolul 45 din Regulamentul nr. 40/94.

- 84 În speță, camera de recurs s-ar fi întemeiat pe mai multe hotărâri judecătorești, definitive în ceea ce privește Republica Italiană și Republica Portugheză și nedefinitive încă în ceea ce privește Republica Franceză și Republica Austria, din care ar rezulta, referitor la primele două state membre anterior menționate, că denumirea în cauză era anulată și, referitor la celelalte două state membre, că dreptul anterior în discuție nu era aplicabil.
- 85 În ceea ce privește deciziile pronunțate în aceste ultime două state membre, Anheuser-Busch ar fi prezentat numeroase elemente prin care se dovedea că denumirea în cauză nu putea fi considerată nici denumire de origine, nici indicație geografică, răsturnând astfel prezumția existenței unui astfel de drept anterior care ar rezulta din înregistrarea acestuia. Ulterior, ar fi revenit Budvar sarcina de a dovedi existența drepturilor naționale pe care aceasta le invocă. Or, după analizarea elementelor de probă prezentate de Budvar, camera de recurs ar fi considerat că aceasta din urmă nu ar fi furnizat o astfel de probă.
- 86 În sfârșit, Anheuser-Busch critică Tribunalul, întrucât s-ar fi întemeiat pe o analogie între articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94 și alineatul (1) al aceluiași articol, care privește o opoziție întemeiată pe o marcă anterioară și în cadrul căreia ar rezulta dintr-o jurisprudență constantă a Tribunalului că OAPI nu verifică validitatea mărcii anterioare.
- 87 Or, o asemenea analogie ar fi neîntemeiată. Cele două dispoziții în cauză ar cuprinde astfel motive relative de refuz independente și diferite. O marcă națională ar constitui un motiv de refuz doar ca urmare a înregistrării acesteia, întrucât legislațiile statelor membre privind mărcile sunt armonizate prin intermediul Directivei 89/104. Dimpotrivă, această situație nu s-ar regăsi în ceea ce privește „drepturile” prevăzute la articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94, din moment ce acestea nu au făcut obiectul niciunei măsuri de armonizare.

- 88 Budvar amintește că Regulamentul nr. 40/94 nu atribuie OAPI, în calitate de agenție a Uniunii Europene, competența de a înregistra sau de a anula mărcile naționale. Or, astfel cum prevede și al unsprezecelea considerent al regulamentului menționat, nu pot fi recunoscute competențe în favoarea OAPI fără o atribuire expresă prevăzută de dreptul derivat și cu condiția ca o astfel de atribuire să fie permisă de Tratatul CE.
- 89 Prin urmare, Tribunalul a refuzat în mod întemeiat recunoașterea în favoarea OAPI a competenței de a se pronunța cu privire la validitatea unei mărci naționale invocate în susținerea unei opoziții. Acest principiu, consacrat și în al cincilea considerent al Regulamentului nr. 40/94, ar fi pe deplin aplicabil drepturilor invocate de o persoană care formulează o opoziție în temeiul articolului 8 alineatul (4) din acest regulament.

— Aprecierea Curții

- 90 Anheuser-Busch susține, în esență, că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept prin faptul că a statuat că articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94 a fost încălcat de camera de recurs în măsura în care aceasta a considerat că indicația de proveniență geografică „Bud”, astfel cum este protejată în temeiul Aranjamentului de la Lisabona și al tratatelor bilaterale în cauză, nu putea fi calificată denumire de origine și nici indicație indirectă de proveniență geografică și că nu ar fi putut fi admisă o opoziție, în temeiul dispoziției menționate, pe baza acestor drepturi anterioare prezentate drept o denumire de origine, dar care, în fapt, nu constituie o astfel de denumire.
- 91 În această privință, Tribunalul a constatat, la punctele 87 și 98 din hotărârea atacată, că, la momentul adoptării deciziilor în litigiu, procedurile jurisdicționale în curs în Franța și în Austria privind validitatea denumirii de origine „bud”, astfel cum a fost

protejată în Franța prin Aranjamentul de la Lisabona, și, respectiv, a denumirii „bud”, astfel cum a fost protejată în Austria prin tratatele bilaterale în cauză, nu se finalizaseră prin pronunțarea unei hotărâri definitive și irevocabile.

- 92 După ce a constatat astfel că efectele drepturilor anterioare invocate nu fuseseră anulate definitiv în aceste două state membre și că aceste drepturi erau valabile la momentul adoptării deciziilor în litigiu, Tribunalul a concluzionat, la punctele 90 și 98 din hotărârea atacată, că trebuia să se țină seama de către camera de recurs de drepturile anterioare invocate, fără a putea readuce în discuție însăși calificarea acestor drepturi.
- 93 Prin faptul că a statuat astfel, Tribunalul nu săvârșit nicio eroare de drept în hotărârea pronunțată.
- 94 Astfel, pentru ca o persoană care formulează o opoziție să poată, în temeiul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94, să împiedice înregistrarea unei mărci comunitare, trebuie și este suficient ca, la momentul verificării de către OAPI a îndeplinirii tuturor condițiilor de formulare a unei opoziții, să poată fi invocată existența unui drept anterior care nu a fost anulat printr-o hotărâre judecătorească rămasă definitivă.
- 95 În aceste condiții, deși revine OAPI, atunci când se pronunță cu privire la o opoziție întemeiată pe articolul 8 alineatul (4), obligația de a lua în considerare hotărârile instanțelor statelor membre în cauză privind validitatea sau calificarea drepturilor anterioare invocate pentru a se asigura că acestea produc întotdeauna efectele impuse prin respectiva dispoziție, acesta nu are competența de a înlocui aprecierile instanțelor naționale competente cu propria apreciere, competență pe care de altfel Regulamentul nr. 40/94 nu i-o conferă.

- 96 În speță, astfel cum a afirmat Tribunalul, camera de recurs putea constata, atunci când s-a pronunțat asupra opozițiilor formulate de Budvar, că drepturile invocate în temeiul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94 nu au fost anulate prin hotărâri definitive.
- 97 Existența drepturilor anterioare invocate de Budvar, referitoare la denumirea „BUD”, putea fi constatată, în plus, cu ușurință de camera de recurs la momentul la care aceasta a statuat cu privire la opozițiile menționate, întrucât era atestată prin înregistrarea denumirii respective în temeiul Aranjamentului de la Lisabona în vigoare în special în Franța și prin includerea acesteia în lista denumirilor în vigoare în Austria care figurează în acordul bilateral. Astfel cum a arătat avocatul general la punctul 58 din concluzii, faptul că această înregistrare și includere în listă subzistau la acel moment era suficient pentru a determina validitatea drepturilor anterioare în cauză pentru buna desfășurare a procedurii în fața camerei de recurs.
- 98 În ceea ce privește problema dacă drepturile anterioare, astfel invocate, mai precis cele referitoare la denumirea de origine „bud”, astfel cum este protejată de Aranjamentul de la Lisabona în vigoare în Franța, și la aceeași denumire, astfel cum este protejată în temeiul tratatelor bilaterale în cauză în vigoare în Austria, constituie semne care pot fi invocate în susținerea unei opoziții întemeiate pe articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94, ținând seama de pronunțarea Curții în Hotărârea din 8 septembrie 2009, *Budějovický Budvar (C-478/07, Rep., p. I-7721)*, prin care s-a constatat că regimul de protecție prevăzut prin Regulamentul (CE) nr. 510/2006 al Consiliului din 20 martie 2006 privind protecția indicațiilor geografice și a denumirilor de origine ale produselor agricole și alimentare (JO L 93, p. 12, Ediție specială, 03/vol. 71, p. 114) prezintă un caracter exhaustiv, trebuie să se arate că problema menționată nu a fost dezbătută la Tribunal.
- 99 În consecință, este necesar să se respingă primul aspect al primului motiv.

Cu privire la al doilea și la al treilea aspect ale primului motiv

— Argumentele părților

- ¹⁰⁰ Prin intermediul celui de al doilea aspect al primului motiv, Anheuser-Busch critică Tribunalul, în primul rând, cu privire la volumul și la calitatea utilizării unui semn, întrucât a statuat că respectiva condiție prevăzută la articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94, potrivit căreia un „alt semn” în înțelesul acestei dispoziții trebuie să fie „utilizat în comerț”, trebuie înțeleasă în sensul că aceasta privește orice utilizare comercială, chiar limitată, cu condiția să nu aibă loc în domeniul strict privat, inclusiv utilizarea unei indicații geografice ca marcă și chiar utilizarea în cadrul livrărilor cu titlu gratuit.
- ¹⁰¹ Anheuser-Busch susține că s-a apreciat în mod întemeiat de către camera de recurs că, cel puțin, respectiva condiție trebuia să fie considerată echivalentă celei privind o utilizare serioasă prevăzută la articolul 15 și articolul 43 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 40/94, în sensul că impune utilizarea efectivă a unei mărci pe piață pentru produsele și serviciile pentru care aceasta este protejată, precum și exploatarea comercială efectivă a acesteia, spre deosebire de o simplă utilizare internă sau simbolică care urmărește doar menținerea drepturilor aferente mărcii, fiind necesar ca această utilizare serioasă să fie efectuată cu respectarea funcției esențiale a unei mărci care este aceea de a-i garanta consumatorului sau utilizatorului final identitatea originii produselor și serviciilor.
- ¹⁰² Dacă o astfel de condiție nu s-ar aplica în cadrul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94, în temeiul condiției autonome a dreptului Uniunii referitoare la „utilizarea în comerț”, acest regulament ar impune cerințe de utilizare pentru ca o marcă comunitară anterioară să poată atrage respingerea unei cereri de înregistrare a unei mărci formulate în temeiul articolului 8 alineatul (1) din același regulament

mai riguroase decât cele prevăzute pentru un drept anterior vizat de alineatul (4) al aceluiași articol, în pofida faptului că, în mod contrar dreptului mărcilor, un astfel de drept nu a făcut obiectul niciunei armonizări.

- 103 Spre deosebire de camera de recurs, Tribunalul nu a luat în considerare scopul condiției legale a utilizării. Or, pentru a constata o încălcare în temeiul articolului 9 alineatul (1) din Regulamentul nr. 40/94, cerințele referitoare la utilizare ar trebui să fie mai puțin stricte decât cele pentru menținerea unei mărci prevăzute la articolul 15 și la articolul 43 alineatele (2) și (3) din regulamentul menționat. Cu toate acestea, cele mai stricte cerințe ar trebui să se aplice la constituirea unui drept precum dreptul de opoziție prevăzut la articolul 8 alineatul (4) din același regulament, întrucât acesta poate justifica refuzul de înregistrare a unei mărci comunitare.
- 104 De asemenea, Anheuser-Busch critică Tribunalul pentru că a luat în considerare livrările efectuate de Budvar a unor cantități extrem de reduse și cu titlu gratuit pentru o perioadă de patru ani. Acestea nu ar putea fi considerate o utilizare serioasă având în vedere jurisprudența referitoare la această condiție de utilizare (a se vedea Hotărârea din 15 ianuarie 2009, Silberquelle, C-495/07, Rep., p. I-137).
- 105 Anheuser-Busch critică Tribunalul și pentru că a considerat că nu este relevant să se stabilească dacă, în înțelesul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94, semnul este utilizat ca marcă sau ca denumire de origine sau chiar ca indicație geografică.
- 106 Astfel cum utilizarea unei mărci trebuie să aibă loc în conformitate cu funcția sa esențială pentru a fi calificată serioasă, utilizarea unei denumiri de origine sau a unei indicații geografice invocate ca drept anterior în temeiul respectivului articol 8 alineatul (4) trebuie să aibă loc în conformitate cu funcția esențială a acestor semne, mai precis cea de a le garanta consumatorilor originea geografică a produselor și calitățile specifice intrinseci acestora.

- 107 Dimpotrivă, Budvar susține că noțiunea de utilizare în comerț, în sensul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94, nu cuprinde nicio referire la o utilizare serioasă și trebuie să fie înțeleasă ca fiind un criteriu calitativ, iar nu cantitativ, întrucât această noțiune, astfel cum este prevăzută și la articolele 9 și 12 din regulamentul menționat, precum și la articolele 5 și 6 din Directiva 89/104, stabilește activitățile pentru care o marcă este protejată prin raportare la cele pentru care aceasta nu este protejată.
- 108 Or, la punctul 165 din hotărârea atacată, Tribunalul ar fi reținut în mod întemeiat interpretarea acestei noțiuni de utilizare care a fost consacrată printr-o jurisprudență constantă a Curții și a Tribunalului, mai precis interpretarea potrivit căreia utilizarea trebuie să aibă loc exclusiv „în contextul unei activități comerciale care vizează un avantaj economic, și nu în domeniul privat”. Pentru motive de securitate juridică, aceeași noțiune care este prevăzută în diferite dispoziții ar trebui să primească aceeași interpretare.
- 109 Drepturile anterioare altele decât mărcile, prevăzute la articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94 și, într-o formulare foarte asemănătoare, la articolul 4 alineatul (4) litera (b) din Directiva 89/104, ar fi atât de diverse, încât nu ar fi posibil să se determine caracteristicile minime pe care aceste drepturi trebuie să le prezinte pentru a putea fi invocate în vederea formulării unei opoziții împotriva unei mărci mai recente. Acesta ar fi motivul pentru care, prin dispozițiile menționate, se impune o condiție suplimentară prin care titularul mărcii neînregistrate sau al semnului este obligat să dovedească faptul că poate să interzică utilizarea unei mărci mai recente în temeiul dreptului pe care îl invocă.
- 110 În plus, în ceea ce privește livrările cu titlu gratuit în Franța a berii cu denumirea „BUD”, Budvar susține că Hotărârea Silberquelle, citată anterior, nu poate fi aplicată unei situații precum cea din speță, întrucât această hotărâre nu privea o condiție referitoare la o utilizare a unui semn „în comerț”, ci la o „utilizare serioasă” în sensul articolului 10 alineatul (1) și al articolului 12 alineatul (1) din Directiva 89/104.

- 111 În ceea ce privește argumentul potrivit căruia Tribunalul ar fi trebuit să stabilească dacă Budvar dovedise o utilizare a semnului în cauză ca denumire de origine sau ca indicație geografică, iar nu ca marcă, Budvar apreciază că articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94 nu impune o astfel de condiție pentru a putea invoca dreptul anterior în mod util și solicită în acest sens confirmarea punctelor 174 și 175 din hotărârea atacată. Oricum, problema dacă, în speță, Budvar a utilizat acest semn ca denumire de origine sau ca marcă ar constitui un aspect de fapt care ține în mod exclusiv de aprecierea Tribunalului.
- 112 În cadrul celui de al doilea aspect al primului motiv, Anheuser-Busch susține, în al doilea rând, în ceea ce privește teritoriul relevant cu privire la proba utilizării semnului în cauză în comerț, că Tribunalul a încălcat principiul teritorialității și a interpretat în mod greșit articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94 prin faptul că a susținut, la punctul 167 din hotărârea atacată, că, în vederea stabilirii existenței unei utilizări în comerț, puteau fi luate în considerare probe privind teritorii ale altor state membre decât cel în care este invocat dreptul în temeiul acestei dispoziții.
- 113 O astfel de condiție nu ar putea privi decât utilizarea semnului pe teritoriul pe care este invocată protecția acestuia.
- 114 Aceasta decurge în special din principiul teritorialității, care este un principiu fundamental al drepturilor de proprietate intelectuală. Prin urmare, actele care dovedesc utilizarea semnului anterior ar trebui să privească jurisdicțiile specifice în cauză, în speță cele ale Republicii Franceze sau ale Republicii Austria, și ar trebui examinate separat pentru fiecare dintre aceste jurisdicții.

- 115 În caz contrar, drepturile nearmonizate prevăzute la articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94 ar beneficia de un tratament mai favorabil decât drepturile care au făcut obiectul unei armonizări, din moment ce este de necontestat că acestea din urmă nu permit respingerea unei cereri de înregistrare a unei mărci comunitare decât dacă fac obiectul unei utilizări serioase pe teritoriul statului membru în care sunt protejate, utilizarea într-un alt stat membru neputând fi luată în considerare.
- 116 Cu privire la acest aspect, OAPI susține aceeași opinie, și anume cea potrivit căreia teritoriul relevant pentru dovada unei utilizări a semnului în cauză în comerț, în sensul dispoziției menționate, este exclusiv cel pe care se invocă o protecție, mai precis, în speță, în Franța și în Austria. Aceasta ar rezulta din chiar modul de redactare a articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94, din moment ce, în aceeași teză, se face referire la „semn utilizat în comerț” și la „legislația [...] aplicabilă acestui semn”.
- 117 Abordarea corectă ar fi fost reținută la punctul 40 din Hotărârea Tribunalului din 24 martie 2009, *Moreira da Fonseca/OAPI – General Óptica (GENERAL OPTICA)* (T-318/06-T-321/06, Rep., p. II-649), respectiv cea potrivit căreia teritoriul relevant pentru examinarea domeniului de aplicare al acestor drepturi exclusive este cel pe care este aplicabilă fiecare dintre aceste norme juridice în care respectivele drepturi își găsesc originea.
- 118 Dimpotrivă, Budvar susține că Tribunalul a statuat în mod întemeiat că, în cadrul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94, nu este necesar să se dovedească utilizarea efectivă a unui drept anterior pe teritoriul statului membru în care acesta beneficiază de o protecție, în măsura în care drepturile vizate de această dispoziție pot fi protejate pe acest teritoriu fără să fi fost utilizate vreodată în acest loc.

- 119 Dispoziția menționată nu ar impune nici demonstrarea unei utilizări serioase a sem-nului în cauză, nici dovedirea unei utilizări a acestuia pe teritoriul pe care beneficiază de o protecție.
- 120 În cadrul celui de al doilea aspect al primului motiv, Anheuser-Busch susține, în al treilea rând, în ceea ce privește perioada pentru care trebuie dovedită utilizarea drep-turilor anterioare, că Tribunalul a interpretat greșit articolul 8 alineatul (4) din Re-gulamentul nr. 40/94 prin faptul că a refuzat să rețină data de depunere a cererilor de înregistrare a mărcii ca fiind data relevantă la care trebuie stabilită utilizarea în comerț și prin faptul că a statuat, la punctul 169 din hotărârea atacată, că este sufici-ent ca utilizarea să fie dovedită anterior datei publicării cererii de înregistrare a mărcii în *Buletinul mărcilor comunitare*.
- 121 În această privință, Anheuser-Busch susține că toate condițiile necesare pentru ca un drept anterior să poată fi invocat în temeiul unuia dintre motivele relative de refuz prevăzute la articolul 8 din Regulamentul nr. 40/94 trebuie îndeplinite la data depu-nerii cererii de înregistrare care face obiectul opoziției, inclusiv, în ceea ce privește ali-neatul (4) al acestui articol, condiția referitoare la utilizarea în comerț. În consecință, orice probă furnizată în vederea dovedirii unei astfel de utilizări ar trebui să fie ante-rioră depunerii cererii în cauză sau datei de prioritate a acesteia.
- 122 O astfel de interpretare ar fi confirmată, într-un context similar, printr-o jurisprudență potrivit căreia renumele mărcii anterioare invocate de persoana care a formulat opoziția în temeiul articolului 8 alineatul (5) din Regulamentul nr. 40/94 trebuie să existe la data depunerii cererii de înregistrare a mărcii comunitare care face obiec-tul opoziției sau la data de prioritate invocată (a se vedea în special Hotărârea din 17 aprilie 2008, Ferrero Deutschland/OAPI, C-108/07 P, punctul 35), deși această dispoziție nu se referă decât la anterioritatea mărcii și nu impune expres ca renumele să fie de asemenea anterior.

- 123 Această jurisprudență ar fi întemeiată pe principiul priorității, principiul fundamental al dreptului proprietății intelectuale universal recunoscut, inclusiv în tratatele fundamentale în materie de proprietate intelectuală, care consacră supremația dreptului exclusiv anterior față de drepturile născute ulterior și care prevede că o cerere de înregistrare a unei mărci nu poate fi contestată decât în temeiul unor drepturi anterioare.
- 124 Anheuser-Busch critică Tribunalul întrucât a aplicat prin analogie inexactă articolul 43 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 40/94, stabilind o corelație între anterioritate și data publicării cererii de înregistrare a unei mărci în *Buletinul mărcilor comunitare*. Aceasta ar fi, de altfel, contrară punctului 166 din hotărârea atacată, în care Tribunalul a respins o astfel de aplicare prin analogie.
- 125 În plus, articolul 43 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 40/94 ar cuprinde o normă de prioritate derogatorie și specifică pentru menținerea unei mărci anterioare, care nu poate fi aplicată într-un context diferit, precum cel prevăzut la articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94.
- 126 În sfârșit, noțiunea de utilizare a unui semn cu „un domeniu de aplicare care depășește domeniul local” ar fi o condiție autonomă a dreptului Uniunii care trebuie îndeplinită, la fel ca celelalte condiții prevăzute la articolul 8 alineatul (4) literele (a) și (b) din Regulamentul nr. 40/94, precum și, mai general, ca toate condițiile menționate la respectivul articol 8 „înaintea datei de depunere a cererii de înregistrare a mărcii comunitare sau, dacă este cazul, înaintea datei priorității invocate în sprijinul cererii de înregistrare a mărcii comunitare”.
- 127 De asemenea, în opinia OAPI, trebuie să se rețină data de depunere a cererilor de înregistrare a mărcii ca fiind data relevantă la care trebuie stabilită utilizarea în comerț. Acest principiu ar fi fost aplicat corect la punctul 44 din Hotărârea Moreira da Fonseca/OAPI – General Optica (GENERAL OPTICA), citată anterior.

- 128 În schimb, Budvar susține că analiza Tribunalului trebuie confirmată.
- 129 În primul rând, jurisprudența Curții referitoare la articolul 8 alineatul (5) din Regulamentul nr. 40/94 nu s-ar putea aplica alineatului (4) al aceluiași articol. Acest fapt s-ar justifica prin natura specifică a mărcilor de renume, întrucât ar exista o probabilitate ridicată ca renumele să fie cunoscut de reclamant la momentul depunerii unei cereri de înregistrare a unei mărci ulterioare. Dimpotrivă, în ceea ce privește celelalte tipuri de opoziție vizate la articolul 8, aceasta este făcută publică și devine opozabilă față de terți numai prin publicarea cererii.
- 130 În al doilea rând, hotărârea atacată nu ar fi contrară principiului priorității în ceea ce privește acest aspect. Principiul menționat, prevăzut la articolul 8 alineatul (4) litera (a) din Regulamentul nr. 40/94, ar impune persoanei care formulează opoziția să îndeplinească o condiție suplimentară, și anume aceea de a dovedi că dreptul invocat în susținerea opoziției exista anterior datei de depunere a cererii de înregistrare a unei mărci. Totuși, acest principiu nu ar obliga persoana care a formulat opoziția să dovedească faptul că acest drept era utilizat în comerț anterior datei respective.
- 131 Prin intermediul celui de al treilea aspect al primului motiv, Anheuser-Busch susține că Tribunalul a încălcat și articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94 prin faptul că a interpretat greșit, la punctele 179-183 din hotărârea atacată, expresia „cu un domeniu de aplicare care depășește domeniul local” care este menționată în această dispoziție.
- 132 Anheuser-Busch susține, în special, că „domeniul de aplicare” al unui semn în sensul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94 trebuie apreciat în raport cu teritoriul de protecție a acestuia, în speță cel al Republicii Franceze și cel al Republicii Austria.

- 133 De altfel, un semn nu ar putea avea un domeniu de aplicare în sensul dispoziției menționate decât dacă acesta este utilizat pe piețele din statele membre potrivit dreptului care îl protejează. În schimb, un astfel de domeniu de aplicare nu ar putea rezulta din simplul fapt că semnul este protejat în temeiul legislației a două sau mai multe state membre.
- 134 Anheuser-Busch concluzionează cu privire la acest aspect că expresia „cu un domeniu de aplicare care depășește domeniul local” trebuie interpretată ca fiind o condiție autonomă a dreptului Uniunii care nu poate fi supusă dreptului național, ci trebuie să rezulte din utilizarea semnului în cauză pe piețele statelor membre pe teritoriul cărora este protejat.
- 135 OAPI susține că, stabilind o corelație, la punctul 180 din hotărârea atacată, între „domeniul de aplicare” al semnului și întinderea geografică a protecției recunoscute de dreptul național invocat, Tribunalul nu a ținut seama că condiția prevăzută la articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94, potrivit căreia domeniul de aplicare al semnului nu trebuie să depășească domeniul local, constituie o cerință care aparține dreptului Uniunii și care nu poate fi apreciată prin referire la dreptul național.
- 136 Tribunalul ar fi săvârșit o eroare de drept prin faptul că a statuat, la punctul 181 din hotărârea atacată, că drepturile anterioare au un domeniu de aplicare care depășește domeniul local în sensul articolului 8 alineatul (4) numai pentru că protecția acestora se întinde dincolo de teritoriul lor de origine.
- 137 Or, în opinia OAPI, criteriul „domeniu[lui] de aplicare” vizează stabilirea unei limite efective pentru toate semnele potențiale, altele decât mărcile, care pot fi invocate pentru contestarea aptitudinii unei mărci comunitare de a fi înregistrate. Prin urmare, această noțiune nu ar putea să privească decât importanța economică și întinderea geografică a „utilizării în comerț”.

138 În această privință, OAPI face referire la punctele 36-39 din Hotărârea *Moreira da Fonseca/OAPI – General Óptica (GENERAL OPTICA)*, citată anterior, în care ar fi fost reținută această ultimă interpretare.

139 În schimb, Budvar susține că expresia „cu un domeniu de aplicare care depășește domeniul local”, în sensul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94, se referă la întinderea geografică a protecției semnului în cauză, și anume teritoriul pe care persoana care a formulat opoziția poate invoca dreptul său anterior, în speță teritoriile francez și austriac în ansamblu pe care drepturile invocate sunt protejate în temeiul Aranjamentului de la Lisabona și, respectiv, al tratatelor bilaterale în cauză.

140 Expresia menționată ar viza, așadar, teritoriul pe care semnul este protejat, iar nu cel pe care este utilizat. Interpretarea contrară ar contraveni însuși modului de redactare a articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94 și ar însemna, în plus, să se impună persoanei care formulează opoziția o condiție suplimentară, care nu ar fi de altfel conformă nici cu articolul 107 din același regulament, care prevede drept criteriu de aplicare a unui drept anterior teritoriul pe care acest drept este protejat, iar nu cel pe care este utilizat.

— Aprecierea Curții

141 Prin intermediul celui de al doilea și al celui de al treilea aspect ale primului motiv, care trebuie examinate împreună, *Anheuser-Busch* critică Tribunalul pentru faptul că a încălcat articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94, întrucât acesta ar fi reținut o interpretare greșită a condiției potrivit căreia dreptul anterior invocat în susținerea opoziției trebuie să privească un „semn utilizat în comerț cu un domeniu de aplicare care depășește domeniul local”.

- 142 În ceea ce privește primul punct, de a stabili dacă expresia „utilizat în comerț” trebuie înțeleasă în sensul că se referă, astfel cum a statuat Tribunalul, la o utilizare a dreptului anterior în contextul unei activități comerciale care vizează obținerea unui avantaj economic, iar nu în domeniul privat, sau că se referă la o utilizare serioasă, prin analogie cu prevederile articolului 43 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 40/94 pentru mărcile anterioare invocate în susținerea unei opoziții, hotărârea atacată nu este afectată de nicio eroare de drept.
- 143 Astfel, articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94 nu vizează utilizarea „serioasă” a semnului invocat în susținerea opoziției, iar modul de redactare a articolului 43 alineatele (2) și (3) din regulamentul menționat nu conține niciun element care să indice că cerința privind dovada utilizării serioase se aplică unui astfel de semn.
- 144 În plus, deși este adevărat că expresia „utilizat în comerț”, prevăzută la articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94, nu trebuie să primească în mod necesar aceeași interpretare reținută în cadrul articolului 9 alineatul (1) din acest regulament sau al articolului 5 alineatul (1) și al articolului 6 alineatul (1) din Directiva 89/104, întrucât trebuie să se țină seama de scopul fiecăreia dintre aceste dispoziții, nu este mai puțin adevărat că o interpretare a acestei expresii în sensul că, în esență, semnul trebuie doar să facă obiectul unei utilizări comerciale corespunde accepțiunii obișnuite a acesteia.
- 145 Tot în mod întemeiat, la punctul 166 din hotărârea atacată, Tribunalul a statuat că, dacă cerința unei utilizări serioase ar fi prevăzută pentru semnele menționate la articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94 în aceleași condiții prevăzute la articolul 43 alineatele (2) și (3) din acest regulament, o astfel de interpretare ar însemna aplicarea cu privire la aceste semne a condițiilor specifice opozițiilor întemeiate pe mărci anterioare și că, spre deosebire de aceste opoziții, în cadrul articolului 8 alineatul (4), persoana care a formulat opoziția trebuie să demonstreze totodată că, potrivit

dreptului statului membru avut în vedere, semnul în cauză îi conferă dreptul de a interzice utilizarea unei mărci mai recente.

¹⁴⁶ Pe de altă parte, o aplicare prin analogie a condiției referitoare la utilizarea serioasă prevăzută pentru mărcile anterioare în cazul drepturilor anterioare vizate la articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94 ar fi contrară și caracterului în principiu autonom al acestui motiv relativ de refuz al înregistrării care, astfel cum a arătat avocatul general la punctele 69-71 din concluzii, se manifestă prin condiții specifice și care trebuie totodată să fie apreciat în raport cu diversitatea drepturilor anterioare susceptibile să fie vizate de un astfel de motiv.

¹⁴⁷ În ceea ce privește, în al doilea rând, problema dacă expresia „utilizare în comerț” presupune că utilizarea unei indicații geografice invocate în temeiul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94 trebuie să aibă loc în conformitate cu funcția esențială a unui astfel de semn, mai precis cea de a le garanta consumatorilor originea geografică a produselor și calitățile specifice intrinseci acestora, deși, în speță, semnul invocat ar fi fost utilizat ca marcă, Tribunalul nu a săvârșit o eroare de drept în hotărârea pe care a pronunțat-o.

¹⁴⁸ La punctul 175 din hotărârea atacată, Tribunalul a statuat că, pentru aplicarea articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94, este suficient să se constate că semnul invocat în susținerea opoziției este utilizat în comerț și că faptul că acest semn este identic cu o marcă nu semnifică totuși că nu este utilizat în acest scop.

¹⁴⁹ În ceea ce privește funcția pe care trebuie să o îndeplinească utilizarea semnului, acesta trebuie utilizat ca element distinctiv în sensul că trebuie să permită identificarea unei activități economice exercitate de titularul său, ceea ce nu face obiectul discuției în speță.

- 150 În special, Tribunalul a adăugat, la punctul 175 anterior menționat, că în fața sa nu s-a precizat clar motivul pentru care semnul „BUD” a fost utilizat „ca marcă” și că nimic nu indică faptul că mențiunea, aplicată pe produsele în cauză, ar trimite mai mult la originea comercială decât la originea geografică a produsului.
- 151 Rezultă că obiecțiunea trebuie respinsă, întrucât hotărârea Tribunalului nu este afectată de o eroare de drept în această privință și că, în plus, nu revine Curții, în faza recursului, competența de a controla aprecierea faptelor realizată de Tribunal, în fața Curții nefiind invocată, pe de altă parte, de către Anheuser-Busch nicio denaturare a acestora.
- 152 În al treilea rând, contrar susținerilor Anheuser-Busch, Tribunalul a putut considera în mod întemeiat, la punctul 176 din hotărârea atacată, că livrările efectuate cu titlu gratuit pot fi luate în considerare în vederea verificării condiției utilizării în comerț a dreptului anterior invocat, din moment ce acestea au putut fi realizate în cadrul unei activități comerciale care vizează un avantaj economic, respectiv dobândirea de noi debușee.
- 153 Înainte de a examina celelalte obiecțiuni invocate de Anheuser-Busch, în cadrul celui de al doilea aspect al primului motiv, și de OAPI, în cadrul primului motiv, referitoare la perioada și la teritoriul relevante pentru aprecierea condiției privind utilizarea în comerț, trebuie să se analizeze în prealabil al treilea aspect al primului motiv invocat de Anheuser-Busch și primul motiv invocat de OAPI în măsura în care acestea privesc cerința potrivit căreia domeniul de aplicare al semnelui nu trebuie să depășească domeniul local, o altă condiție prevăzută la articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94.

- 154 La punctul 180 din hotărârea atacată, Tribunalul a statuat, pe de o parte, că rezultă chiar din modul de redactare a articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94 că această dispoziție vizează domeniul de aplicare al semnului în cauză, iar nu întinderea utilizării acestuia și că, pe de altă parte, domeniul de aplicare al respectivului semn trebuie înțeles drept întinderea geografică a protecției acordate semnului, care trebuie să depășească domeniul local.
- 155 Cu privire la acest aspect, hotărârea atacată conține o eroare de drept.
- 156 Trebuie să se considere, desigur, că un semn a cărui întindere geografică a protecției este numai locală are un domeniu de aplicare numai local. Cu toate acestea, nu rezultă că condiția prevăzută la articolul 8 alineatul (4) este îndeplinită în orice situație prin simplul fapt că protecția semnului în cauză privește un teritoriu care nu poate fi considerat ca fiind numai local, în speță pentru că teritoriul protecției depășește teritoriul de origine.
- 157 Astfel, obiectul comun al celor două condiții prevăzute la articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94 este de a limita conflictele dintre semne, evitându-se ca un drept anterior care nu este suficient caracterizat, adică important și semnificativ în comerț, să poată împiedica înregistrarea unei noi mărci comunitare. O astfel de posibilitate de opoziție trebuie rezervată semnelor care sunt efectiv și real prezente pe piața lor relevantă.
- 158 Prin urmare, domeniul de aplicare al unui semn nu poate depinde numai de întinderea geografică a protecției sale, întrucât, în acest caz, un semn a cărui întindere a protecției nu este exclusiv locală ar putea, numai pentru acest motiv, să împiedice înregistrarea unei noi mărci comunitare, și aceasta în pofida faptului că nu ar fi utilizat în comerț decât în mod restrâns.

- 159 Rezultă că, pentru a putea împiedica înregistrarea unui nou semn, cel care este invocat în sprijinul opoziției trebuie să fie efectiv utilizat într-un mod suficient de semnificativ în comerț și să aibă o întindere geografică care să depășească domeniul local, ceea ce presupune, atunci când teritoriul de protecție a acestui semn poate fi considerat altfel decât local, ca această utilizare să aibă loc pe o parte importantă a respectivului teritoriu.
- 160 Pentru a stabili dacă această situație se regăsește în prezenta cauză, trebuie să se țină seama de durata și de intensitatea utilizării acestui semn ca element distinctiv pentru destinatarul său, care sunt atât cumpărătorii și consumatorii, cât și furnizorii și concurenții. În această privință, sunt relevante în special utilizările semnului în publicitatea și în corespondența comercială.
- 161 Întrucât, astfel cum s-a arătat la punctul 159 din prezenta hotărâre, trebuie să se examineze utilizarea semnului în cauză în comerț pe o parte nu doar locală a teritoriului de protecție a acestuia, Tribunalul a săvârșit de asemenea o eroare de drept, astfel cum susține atât Anheuser-Busch, în cadrul celui de al doilea aspect al primului motiv, cât și OAPI, în cadrul primului motiv, prin faptul că a statuat, la punctul 167 din hotărârea atacată, că articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94 nu impune ca semnul în cauză să facă obiectul unei utilizări pe teritoriul de protecție a acestuia și că utilizarea pe un alt teritoriu decât cel pe care este protejat poate fi suficientă, inclusiv în lipsa oricărei utilizări pe teritoriul de protecție.
- 162 Astfel, dreptul aplicabil conferă semnului drepturi exclusive care riscă să intre în conflict cu marca comunitară numai pe teritoriul de protecție a semnului, fie în ansamblu, fie doar pe o parte a acestuia.

163 Pe de altă parte, aprecierea condiției privind utilizarea în comerț trebuie să fie efectuată în mod separat pentru fiecare dintre teritoriile în care este protejat dreptul invocat în susținerea opoziției. În speță, domeniul de aplicare al semnului nu poate rezulta, prin urmare, dintr-o apreciere cumulativă a utilizării semnului pe cele două teritorii relevante, mai precis pe teritoriul austriac, în ceea ce privește protecția în temeiul tratatelor bilaterale în cauză, și pe teritoriul francez, în ceea ce privește protecția în temeiul Aranjamentului de la Lisabona.

164 De asemenea, astfel cum susține Anheuser-Busch și OAPI, prin faptul că a statuat, la punctul 169 din hotărârea atacată, că utilizarea în comerț a semnului în cauză trebuia demonstrată numai anterior publicării cererii de înregistrare a mărcii, iar nu, cel mai târziu, la data de depunere a acestei cereri, Tribunalul a pronunțat o hotărâre afectată și de o eroare de drept.

165 În această privință, hotărârea atacată cuprinde cel puțin o neconcordanță, întrucât, la punctul 169 menționat anterior, Tribunalul se referă prin analogie la cerințele necesare referitoare la mărcile anterioare invocate în sprijinul unei opoziții, în timp ce, la punctul 166 din aceeași hotărâre, Tribunalul a respins, în mod întemeiat, astfel cum s-a arătat la punctul 142 din prezenta hotărâre, o aplicare prin analogie în cazul drepturilor anterioare invocate în temeiul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94 a condiției utilizării serioase impuse mărcilor anterioare.

166 În plus, astfel cum a arătat avocatul general la punctul 120 din concluzii, condiției utilizării în comerț a semnului invocat în susținerea opoziției trebuie să i se aplice același criteriu temporal prevăzut expres la articolul 8 alineatul (4) litera (a) din Regulamentul nr. 40/94 în ceea ce privește dobândirea dreptului asupra semnului menționat, și anume cel al datei de depunere a cererii de înregistrare a mărcii comunitare.

167 Astfel, având în vedere, în special, termenul semnificativ care poate să curgă între depunerea cererii de înregistrare și publicarea acesteia, aplicarea aceluiași criteriu este de natură să ofere garanții superioare că utilizarea invocată a semnului în cauză este o utilizare reală, iar nu o practică care nu ar fi avut ca obiect decât împiedicarea înregistrării unei mărci noi.

168 În plus, în general, o utilizare a semnului în cauză efectuată în mod exclusiv sau în mare parte în perioada dintre depunerea cererii de înregistrare a unei mărci comunitare și publicarea acestei cereri nu va fi suficientă pentru a stabili că acest semn a făcut obiectul unei utilizări în comerț care demonstrează că are un domeniu de aplicare suficient.

169 Din cele de mai sus rezultă că, deși trebuie respinse obiecțiunile invocate de Anheuser-Busch referitoare la noțiunea de utilizare serioasă, de utilizare în comerț și de livrări efectuate cu titlu gratuit, al doilea și al treilea aspect ale primului motiv invocat de aceasta din urmă, precum și primul motiv invocat de OAPI sunt întemeiate, întrucât hotărârea atacată este afectată de erori de drept în aprecierea condițiilor prevăzute la articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94. Astfel, Tribunalul a considerat mai întâi, în mod neîntemeiat, că domeniul de aplicare al semnului menționat, care depășește domeniul local, trebuie să fie apreciat exclusiv în funcție de întinderea teritoriului de protecție a semnului în cauză, fără a ține seama de utilizarea sa pe acest teritoriu, în continuare, că teritoriul relevant pentru aprecierea utilizării acestui semn nu este în mod necesar teritoriul de protecție a acestuia și, în sfârșit, că utilizarea semnului în sine nu trebuie să aibă loc în mod necesar înainte de data de depunere a cererii de înregistrare a mărcii comunitare.

Cu privire la al doilea motiv întemeiat pe o încălcare a dispozițiilor coroborate ale articolului 8 alineatul (4) și ale articolului 74 alineatul (1) din Regulamentul nr. 40/94

— Argumentele părților

- 170 Prin intermediul celui de al doilea motiv, Anheuser-Busch critică Tribunalul, întrucât ar fi încălcat dispozițiile coroborate ale articolului 8 alineatul (4) și ale articolului 74 alineatul (1) din Regulamentul nr. 40/94 atunci când a statuat, la punctul 199 din hotărârea atacată, că a fost săvârșită o eroare de către camera de recurs, întrucât nu a ținut seama de toate elementele de fapt și de drept relevante pentru a determina dacă dreptul statului membru în cauză, invocat în temeiul articolului 8 alineatul (4) anterior menționat, ar conferi Budvar dreptul de a interzice utilizarea unei mărci mai recente.
- 171 Anheuser-Busch critică Tribunalul, întrucât ar fi încălcat articolul 74 alineatul (1) din Regulamentul nr. 40/94 prin faptul că a considerat, la punctul 193 din hotărârea atacată, că revenea camerei de recurs obligația de a se informa din oficiu, prin mijloacele pe care le consideră utile în acest scop, cu privire la dreptul național, inclusiv jurisprudența instanțelor statului membru în cauză, întrucât acest drept poate fi considerat un fapt notoriu sau general cunoscut și că, în afara probelor furnizate cu privire la acest aspect de părți, ar fi trebuit să solicite informații de la acestea din urmă sau să se informeze prin orice alt mijloc în legătură cu rezultatul procedurilor aflate pe rolul instanțelor menționate.
- 172 Pronunțându-se astfel, Tribunalul ar fi adus atingere principiului egalității armelor în procedurile de opoziție, în măsura în care poziția pe care a adoptat-o presupune că autorul unei cereri de înregistrare a unei mărci comunitare trebuie, în prezența unei simple afirmații a persoanei care formulează opoziția care invocă un drept național în temeiul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94, să efectueze cercetări cu privire la dreptul și la jurisprudența naționale.

- 173 În special, hotărârea atacată ar fi, cu privire la acest aspect, contrară principiului prevăzut la articolul 74 din Regulamentul nr. 40/94 potrivit căruia persoanei care formulează opoziția îi revine sarcina probei în cadrul unei opoziții întemeiate pe articolul 8 alineatul (4) din același regulament, în special obligația de a dovedi că semnul în cauză conferă acestei persoane care formulează opoziția dreptul de a interzice utilizarea unei mărci mai recente.
- 174 Din articolul 74 alineatul (1) ar rezulta că, în cadrul unei proceduri de opoziție, examinarea OAPI este limitată la faptele prezentate de părți și că acesta din urmă nu ar fi obligat să se informeze din oficiu cu privire la aceste fapte.
- 175 Or, dreptul național, inclusiv jurisprudența instanțelor statului membru în cauză, în speță cea referitoare la problema dacă o indicație geografică este susceptibilă de protecție jurisdicțională, ar constitui elemente de fapt, astfel de elemente neputând fi calificate ca fapte notorii cu privire la care OAPI ar fi obligată să efectueze din oficiu o anchetă.
- 176 Anheuser-Busch susține că Tribunalul a reținut, la punctul 195 din hotărârea atacată, un criteriu greșit pentru a aprecia dacă persoana care a formulat opoziția a făcut o dovadă suficientă că semnul invocat conferă titularului său dreptul de a interzice utilizarea unei mărci mai recente, mai precis, dacă a dovedit existența în abstract a dispozițiilor naționale care pot constitui temeiul unui drept care permite împiedicarea utilizării unui semn mai recent.
- 177 Într-o situație similară celei din speță, camera de recurs avea, în opinia Anheuser-Busch, competența de a statua, în temeiul numeroaselor probe aduse de aceasta din urmă care dovedeau că semnul în cauză nu era susceptibil de protecție jurisdicțională nici în Franța, nici în Austria că, în mod contrar principiului potrivit căruia sarcina probei incumbă persoanei care formulează opoziția, Budvar nu făcuse dovada că avea dreptul de a interzice utilizarea unei mărci mai recente. De altfel, o

asemenea decizie nu ar aduce prejudicii în mod definitiv persoanei care formulează opoziția, întrucât aceasta ar mai putea să conteste marca chiar din momentul înregistrării acesteia în cadrul unei proceduri de declarare a nulității.

- 178 Prin intermediul celui de al doilea motiv invocat, OAPI critică Tribunalul întrucât ar fi încălcat articolul 74 alineatul (1) din Regulamentul nr. 40/94. În această privință, punctul 193 din hotărârea atacată ar fi afectat de o eroare de drept.
- 179 OAPI arată că, în jurisprudența anterioară hotărârii atacate, Tribunalul a considerat că deciziile naționale cu caracter jurisdicțional nu constituie „fapte notorii” pe care OAPI le poate examina din oficiu.
- 180 OAPI apreciază că, în contextul specific al articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94, deciziile naționale cu caracter jurisdicțional constituie elemente susceptibile să dovedească „întinderea protecției acestui drept” în sensul normei 19 alineatul (2) litera (d) din Regulamentul nr. 2868/95, probă care trebuie adusă de persoana care a formulat opoziția în temeiul aceleiași norme.
- 181 Cel puțin, dacă, astfel cum a procedat Anheuser-Busch, solicitantul mărcii comunitare depune decizii ale instanțelor naționale care dovedesc că opoziția împotriva unei mărci mai recente întemeiată pe drepturi invocate pe baza articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94 nu a fost admisă, ar reveni, prin urmare, persoanei care a formulat opoziția obligația de a aduce proba contrară, dovedind că aceste decizii au fost anulate pentru a demonstra întinderea efectivă a protecției drepturilor pe care le invocă.

- 182 OAPI susține că, într-o astfel de situație, Tribunalul nu îi putea pretinde să examineze din oficiu această probă, astfel cum a făcut la punctul 193 din hotărârea atacată, fără a afecta echilibrul obligațiilor și drepturilor procedurale dintre părți, astfel cum este prevăzut la articolul 76 alineatul (1) din Regulamentul nr. 40/94.
- 183 Budvar apreciază că Tribunalul nu a încălcat articolul 8 alineatul (4) litera (b) și articolul 74 alineatul (1) din Regulamentul nr. 40/94 prin faptul că a impus OAPI obligația de a se informa din oficiu cu privire la dreptul național al statului membru în cauză.
- 184 O astfel de obligație ar prezenta un caracter moderat și ar fi, în plus, conformă cu articolul 76 alineatul (1) din Regulamentul nr. 40/94, care conferă OAPI posibilitatea de a adopta anumite măsuri de cercetare.
- 185 De asemenea, Budvar susține că analiza efectuată de Anheuser-Busch în cadrul celui de al doilea motiv este, în fapt, legată de primul motiv invocat de aceasta din urmă, potrivit căruia OAPI are competența să aprecieze validitatea drepturilor anterioare invocate în sprijinul unei opoziții. Pentru aceleași motive invocate în răspunsul la primul motiv, Budvar apreciază că al doilea motiv trebuie respins.

— Aprecierea Curții

- 186 Prin intermediul celui de al doilea motiv, care privește punctele 184-199 din hotărârea atacată, Anheuser-Busch și OAPI susțin că Tribunalul a statuat în mod neîntemeiat că a fost săvârșită o eroare de camera de recurs atunci când aceasta nu a ținut seama de toate elementele de fapt și de drept pertinente pentru a determina dacă, în temeiul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94, legislația statului membru vizat conferă Budvar dreptul de a interzice utilizarea unei mărci mai recente.

- 187 Acest motiv este îndreptat, în special, împotriva punctului 193 din hotărârea atacată, în măsura în care Tribunalul statuase în mod neîntemeiat că, în speță, camera de recurs avea obligația de a se informa din oficiu în legătură cu rezultatul unei proceduri jurisdicționale inițiate de Budvar în fața Oberster Gerichtshof, instanță de ultim grad de jurisdicție în Austria, împotriva unei hotărâri din care ar rezulta că Budvar nu a putut să interzică utilizarea unei mărci mai recente în temeiul denumirii „Bud”, astfel cum este protejată în temeiul tratatelor bilaterale în cauză.
- 188 În această privință, trebuie amintit că articolul 8 alineatul (4) litera (b) din regulamentul menționat prevede condiția în temeiul căreia, potrivit dreptului statului membru care este aplicabil semnului invocat în temeiul acestei dispoziții, acest semn conferă titularului său dreptul de a interzice utilizarea unei mărci mai recente.
- 189 În plus, în conformitate cu articolul 74 alineatul (1) din Regulamentul nr. 40/94, sarcina probei privind îndeplinirea acestei condiții revine persoanei care a formulat opoziția în fața OAPI.
- 190 În aceste împrejurări și în ceea ce privește drepturile anterioare invocate în speță, Tribunalul a considerat în mod întemeiat, la punctul 187 din hotărârea atacată, că trebuie să se țină cont în special de reglementarea națională invocată și de deciziile cu caracter jurisdicțional pronunțate în statul membru respectiv și că, în acest temei, persoana care a formulat opoziția trebuie să demonstreze că semnul în cauză intră în domeniul de aplicare al dreptului statului membru invocat și că permite interzicerea utilizării unei mărci mai recente.
- 191 Rezultă că, în mod contrar susținerilor Anheuser-Busch în cadrul celui de al doilea motiv, Tribunalul a statuat în mod întemeiat, la punctul 195 din hotărârea atacată, că persoana care a formulat opoziția trebuie să demonstreze numai că are dreptul de a interzice utilizarea unei mărci mai recente și că acesteia nu i se poate pretinde să demonstreze că acest drept a fost exercitat, în sensul că persoana care a formulat opoziția a fost efectiv în măsură să obțină interzicerea unei astfel de utilizări.

- 192 Cu privire la acest aspect, al doilea motiv invocat de Anheuser-Busch în susținerea recursului formulat este, prin urmare, nefondat.
- 193 De asemenea, rezultă din aceasta că Tribunalul a statuat în mod întemeiat, la punctul 195 din hotărârea atacată, în ceea ce privește protecția în Franța a denumirii de origine „bud” înregistrată în temeiul Aranjamentului de la Lisabona, că respectiva cameră de recurs nu se putea baza pe faptul că rezulta dintr-o decizie cu caracter jurisdicțional pronunțată în acest stat membru că Budvar nu ar fi reușit până în acel moment să îl împiedice pe distribuitorul Anheuser-Busch să vândă în Franța bere sub marca BUD pentru a deduce din aceasta că Budvar nu dovedise respectarea condiției referitoare la dreptul de a interzice utilizarea unei mărci mai recente în temeiul semnelui invocat.
- 194 Acest motiv era suficient, în sine, pentru a constata că, în această privință, deciziile în litigiu nu sunt valide în ceea ce privește dreptul anterior în cauză, respectiv protecția întemeiată pe Aranjamentul de la Lisabona.
- 195 În plus, la punctul 192 din hotărârea atacată, Tribunalul a arătat că s-a făcut referire de către camera de recurs numai la hotărârile judecătorești pronunțate în Franța și în Austria pentru a concluziona că Budvar nu făcuse dovada faptului că semnul în cauză îi conferea dreptul de a interzice utilizarea unei mărci mai recente.
- 196 Or, constatând că niciuna dintre aceste hotărâri nu dobândise autoritate de lucru judecat, Tribunalul a statuat, la același punct 192, că respectiva cameră de recurs nu se putea baza numai pe aceste hotărâri pentru a-și susține concluzia și că ar fi trebuit să țină seama și de dispozițiile din legislația națională invocate de Budvar în cadrul procedurii de opoziție pentru a examina dacă, în temeiul acestor dispoziții, Budvar dispunea de dreptul de a interzice o marcă mai recentă pe baza semnelui invocat.

197 Cu privire la acest aspect, Tribunalul a constatat în mod întemeiat că deciziile în litigiu conțin o eroare de drept.

198 În această privință, trebuie să se observe că, astfel cum a arătat Tribunalul la punctele 192 și 193 din hotărârea atacată, deși camera de recurs a cunoscut faptul că hotărârile judecătorești invocate de Anheuser-Busch nu erau definitive întrucât făceau obiectul unui recurs în fața unei instanțe naționale superioare, aceasta s-a întemeiat totuși exclusiv pe hotărârile menționate pentru a decide că nu era îndeplinită condiția prevăzută la articolul 8 alineatul (4) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94, pentru motivul că, pe de o parte, hotărârea pronunțată în Austria se baza pe constatări de fapt a căror revizuire de către o instanță de ultim grad ar fi „puțin probabilă” și, pe de altă parte, că hotărârea instanței franceze demonstra că Budvar „nu a reușit până în prezent să împiedice vânzarea de bere în Franța de către distribuitorul Anheuser-Busch sub marca BUD”.

199 Astfel, rezultă din deciziile în litigiu că respectiva cameră de recurs s-a întemeiat pe motive greșite pentru a decide că Budvar nu a dovedit îndeplinirea condiției prevăzute la articolul 8 alineatul (4) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94.

200 În ceea ce privește, pe de o parte, hotărârea pronunțată de o instanță franceză, s-a arătat deja, la punctul 193 din prezenta hotărâre, că motivul reținut de camera de recurs este întemeiat pe o cerință care nu rezultă din dispoziția menționată și că acesta atrage nelegalitatea deciziilor în litigiu.

201 În ceea ce privește, pe de altă parte, hotărârea pronunțată de o instanță austriacă, deși camera de recurs apreciasse că hotărârea menționată nu era suficientă pentru a dovedi îndeplinirea condiției prevăzute la articolul 8 alineatul (4) litera (b) din Regulamentul

nr. 40/94, aceasta ar fi trebuit să constate respectiva insuficiență pentru a deduce că, întrucât Budvar nu prezentase OAPI hotărârea pronunțată de Oberster Gerichtshof care confirma că societatea menționată dispunea de dreptul de a interzice marca mai recentă, aceasta din urmă nu dovedise îndeplinirea condiției amintite, contrar celor impuse la articolul 74 alineatul (1) din regulament.

202 Cu toate acestea, trebuie să se constate, astfel cum a arătat Tribunalul la punctele 192 și 193 din hotărârea atacată, că abordarea camerei de recurs a fost cu totul diferită.

203 Astfel, nu se contestă că aceasta s-a referit exclusiv la hotărârea instanței austriece invocată de Anheuser-Busch pentru a deduce că Budvar nu avea dreptul de a interzice utilizarea mărcii mai recente, pentru motivul că această hotărâre era întemeiată pe constatări de fapt care erau „puțin probabil” a fi repuse în discuție de instanța de ultim grad de jurisdicție.

204 Or, după cum camera de recurs nu putea, în speță, să înlocuiască aprecierile instanțelor naționale cu propria sa apreciere în ceea ce privește validitatea drepturilor anterioare invocate în temeiul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94, astfel cum s-a arătat deja la punctul 95 din prezenta hotărâre, camera de recurs nu putea nici să înlăture de la început efectele unei hotărâri viitoare pronunțate de Oberster Gerichtshof asupra aspectului dacă era îndeplinită condiția prevăzută la articolul 8 alineatul (4) litera (b) din regulamentul menționat, și aceasta în pofida faptului că fusese informată de Budvar că aceasta sesizase respectiva instanță națională cu un recurs împotriva hotărârii invocate, asemenea efecte fiind înlăturate pe baza propriei aprecieri cu privire la probabilitatea unei modificări a acestei hotărâri.

205 Din moment ce nu se contestă, astfel cum s-a constatat la punctul 96 din prezenta hotărâre, în cadrul examinării primului motiv formulat de Anheuser-Busch care este strâns legat de al doilea motiv al acesteia, precum a susținut în mod întemeiat Budvar, că dreptul anterior invocat de aceasta din urmă în temeiul tratatelor bilaterale în cauză în vigoare în Austria nu fusese anulat printr-o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă la data la care camera de recurs a adoptat deciziile în litigiu, aceasta din urmă nu se putea baza exclusiv pe o hotărâre judecătorească care nu este încă definitivă și care face obiectul unui recurs pentru a concluziona că Budvar nu dispunea de dreptul de a interzice utilizarea mărcii Bud în temeiul dreptului anterior.

206 Astfel, singura concluzie care putea rezulta dintr-o astfel de hotărâre judecătorească era că dreptul anterior în cauză era în mod cert contestat, dar totuși exista.

207 Întrucât acest drept anterior continua să existe, problema dacă îi conferea persoanei care a formulat opoziția dreptul de a interzice o marcă mai recentă în sensul articolului 8 alineatul (4) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94 trebuia să determine, astfel cum s-a arătat la punctul 190 din prezenta hotărâre, analizarea aspectului dacă persoana care a formulat opoziția dovedise că semnul în cauză aparținea domeniului de aplicare al dreptului statului membru invocat și dacă acesta ar permite interzicerea utilizării unei mărci mai recente.

208 Or, cu privire la aspectul menționat, Tribunalul a arătat, la punctul 192 din hotărârea atacată, că Budvar invocase în fața camerei de recurs nu doar dispozițiile tratatelor bilaterale în cauză, ci și dispoziții ale dreptului austriac care, potrivit persoanei care a formulat opoziția, puteau să constituie temeiul dreptului său de a interzice marca mai recentă Bud. Totuși, astfel cum a constatat Tribunalul la același punct 192, camera de recurs nu a luat în considerare aceste dispoziții și nici nu a făcut referire la elemente care pot să pună în discuție aplicabilitatea lor în speță.

- 209 Considerații precum cele menționate la punctele 192 și 195 din hotărârea atacată pot justifica concluzia la care a ajuns Tribunalul la punctul 199 din hotărârea atacată, potrivit căreia camera de recurs a săvârșit o eroare, întrucât nu a ținut seama de toate elementele de fapt și de drept pertinente pentru a determina dacă, în temeiul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94, dreptul statului membru în cauză conferă Budvar dreptul de a interzice utilizarea unei mărci mai recente.
- 210 Rezultă că deși, desigur, la punctul 193 din hotărârea atacată, Tribunalul a adăugat, în esență, că obligația OAPI de a se informa din oficiu cu privire la faptele notorii, inclusiv cu privire la dreptul național al statului membru în cauză, presupune, în speță, că respectiva cameră de recurs „putea” să solicite informații de la părți sau să se informeze prin orice alt mijloc în legătură cu rezultatul procedurii desfășurate în fața Oberster Gerichtshof, acest motiv, chiar presupunând că implică o veritabilă obligație pentru camera de recurs de a se informa din oficiu cu privire la o astfel de procedură și că este astfel rezultatul unei erori de drept, precum susțin Anheuser-Busch și OAPI, nu poate să vicieze concluzia Tribunalului în ceea ce privește nelegalitatea deciziilor în litigiu în măsura în care acestea se raportează la examinarea condiției prevăzute la articolul 8 alineatul (4) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94.
- 211 Potrivit unei jurisprudențe constante, criticile îndreptate împotriva motivelor neesențiale ale unei decizii a Tribunalului nu pot determina anularea acestei decizii și sunt, așadar, inoperante (a se vedea în special Hotărârea din 28 iunie 2005, Dansk Rørindustri și alții/Comisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P-C-208/02 P și C-213/02 P, Rec., p. I-5425, punctul 148).
- 212 Or, problema dacă respectiva cameră de recurs trebuia sau se putea informa din oficiu în legătură cu rezultatul procedurii jurisdicționale în cauză a fost analizată de Tribunal cu titlu suplimentar, întrucât, în speță, astfel cum s-a amintit la punctul 204 din prezenta hotărâre, acesta arată că s-a considerat de către camera de recurs, pe baza propriei aprecieri asupra probabilității unei modificări a hotărârii judecătorești în cauză, că nu era necesar să se informeze cu privire la acest aspect și că aceasta dispunea

de toate informațiile utile pentru a verifica dacă condiția prevăzută la articolul 8 alineatul (4) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94 era îndeplinită și pentru a concluziona că situația era diferită în speță.

- 213 Din aceste considerații rezultă că al doilea motiv invocat de Anheuser-Busch și de OAPI, întrucât privește punctul 193 din hotărârea atacată, este îndreptat împotriva unui motiv neesențial al acestei hotărâri și, prin urmare, chiar dacă s-ar presupune că este fondat, acesta nu poate atrage anularea hotărârii.
- 214 În consecință, trebuie respins al doilea motiv invocat de Anheuser-Busch în susținerea recursului formulat ca fiind în parte nefondat și în parte inoperant, iar al doilea motiv invocat de OAPI, ca fiind inoperant.
- 215 În aceste condiții, trebuie să se anuleze hotărârea atacată în măsura în care Tribunalul, în ceea ce privește interpretarea articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94, a considerat în mod neîntemeiat, mai întâi, că domeniul de aplicare al semnului în cauză, care depășește domeniul local, trebuie să fie apreciat exclusiv în funcție de întinderea teritoriului de protecție a acestui semn, fără a ține seama de utilizarea sa pe acest teritoriu, în continuare, că teritoriul relevant pentru aprecierea utilizării semnului menționat nu este în mod necesar teritoriul de protecție a acestuia și, în sfârșit, că utilizarea semnului în sine nu trebuie să aibă loc în mod necesar înainte de data de depunere a cererii de înregistrare a mărcii comunitare.

Cu privire la acțiunea în fața Tribunalului

- 216 Din articolul 61 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene rezultă că, în cazul în care recursul este întemeiat, Curtea poate fie să soluționeze ea însăși în mod definitiv litigiul, atunci când acesta este în stare de judecată, fie să trimită cauza Tribunalului pentru a se pronunța asupra acestuia.

- 217 În speță, Tribunalul a admis obiecțiunea ridicată de Budvar, care face parte din al doilea aspect al motivului său unic, prin care aceasta readucea în discuție aplicarea de către camera de recurs a condițiilor privind utilizarea în comerț a unui semn cu un domeniu de aplicare care depășește domeniul local, astfel cum se prevede la articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94.
- 218 Or, s-a constatat, la punctul 215 din prezenta hotărâre, că, în ceea ce privește aplicarea acestei condiții, hotărârea atacată este afectată de trei erori de drept.
- 219 În vederea aprecierii motivului invocat de Budvar referitor la aplicarea de către camera de recurs a condiției privind utilizarea în comerț a unui semn cu un domeniu de aplicare care depășește domeniul local, este necesar să se aprecieze valoarea probantă a elementelor de fapt care pot dovedi că această condiție este îndeplinită în speță pe baza definiției acesteia, astfel cum a fost reținută în prezenta hotărâre, elemente de fapt printre care figurează, în special, documentele prezentate de Budvar și care sunt menționate la punctele 171 și 172 din hotărârea atacată.
- 220 Rezultă de aici că litigiul nu este în stare de judecată în fața Curții, astfel încât se impune trimiterea cauzei Budvar Tribunalului pentru ca acesta să se pronunțe asupra motivului respectiv.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 221 Întrucât cauza este trimisă Tribunalului spre rejudecare, cererea privind cheltuielile de judecată aferente prezentei proceduri de recurs se soluționează odată cu fondul.

Pentru aceste motive, Curtea (Marea Cameră) declară și hotărăște:

- 1) **Anulează Hotărârea Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților Europene din 16 decembrie 2008, Budějovický Budvar/OAPI – Anheuser-Busch (BUD) (T-225/06, T-255/06, T 257/06 și T-309/06) în măsura în care, în ceea ce privește interpretarea articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 422/2004 al Consiliului din 19 februarie 2004, a considerat în mod neîntemeiat, mai întâi, că domeniul de aplicare al semnului în cauză, care depășește domeniul local, trebuie să fie apreciat exclusiv în funcție de întinderea teritoriului de protecție a acestui semn, fără a ține seama de utilizarea sa pe acest teritoriu, în continuare, că teritoriul relevant pentru aprecierea utilizării semnului menționat nu este în mod necesar teritoriul de protecție a acestuia și, în sfârșit, că utilizarea semnului în sine nu trebuie să aibă loc în mod necesar înainte de data de depunere a cererii de înregistrare a mărcii comunitare.**

- 2) **Respinge în rest recursul.**

- 3) **Trimite cauzele conexe T-225/06, T-255/06, T-257/06 și T-309/06 la Tribunalul Uniunii Europene.**

- 4) **Cererea privind cheltuielile de judecată se soluționează odată cu fondul.**

Semnături